XX. évfolyam 39. szám
Ára: 1 forint
1964. szeptember 24

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

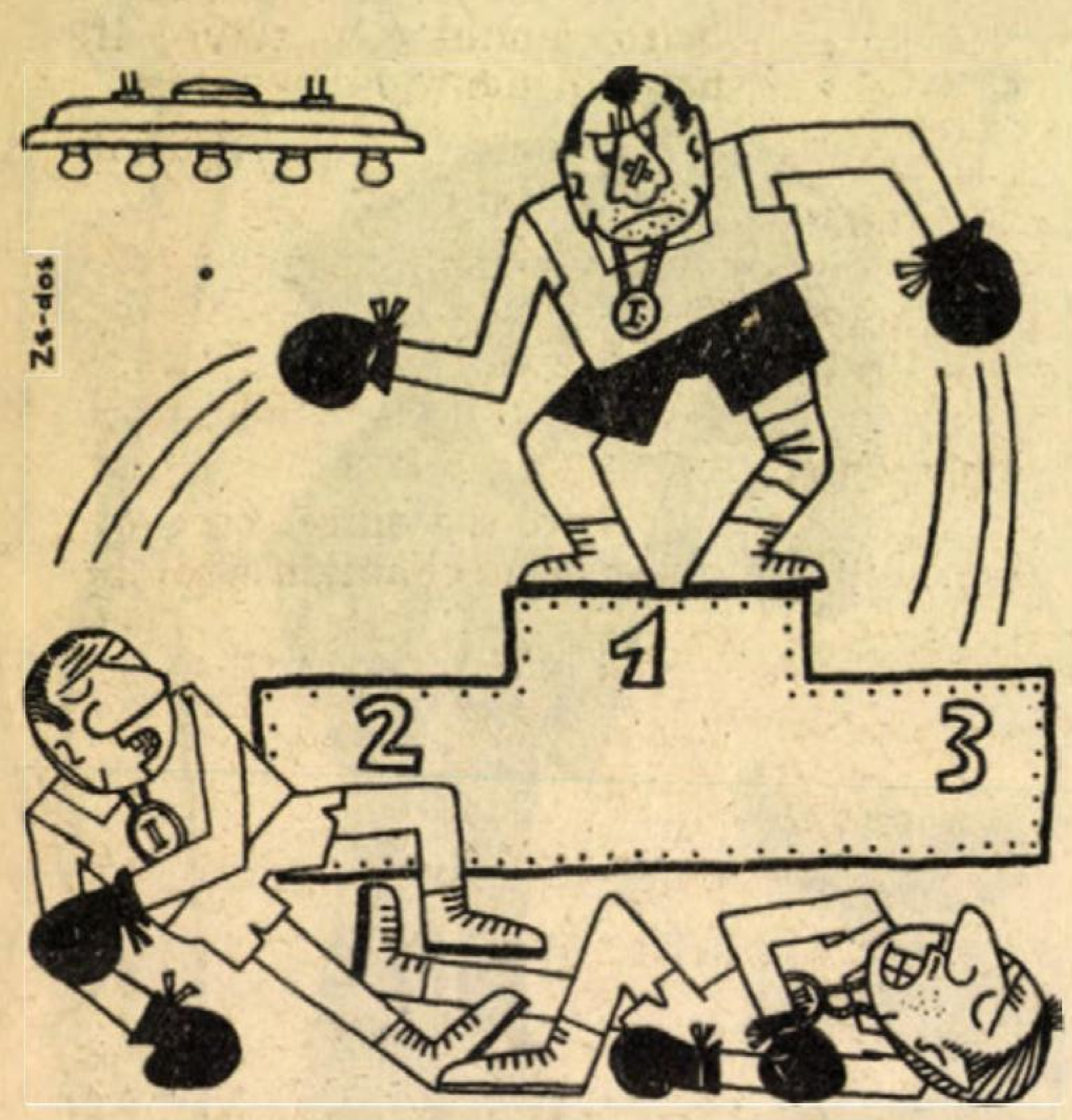
— Adjanak egy megfelelőbb lakást, de telefonnal, mert itt az is van!

Űrházaspár

– Hol csatangolsz ebben a meteoresőben?

Tökéletes győzelem

Nehezen bizonyítható

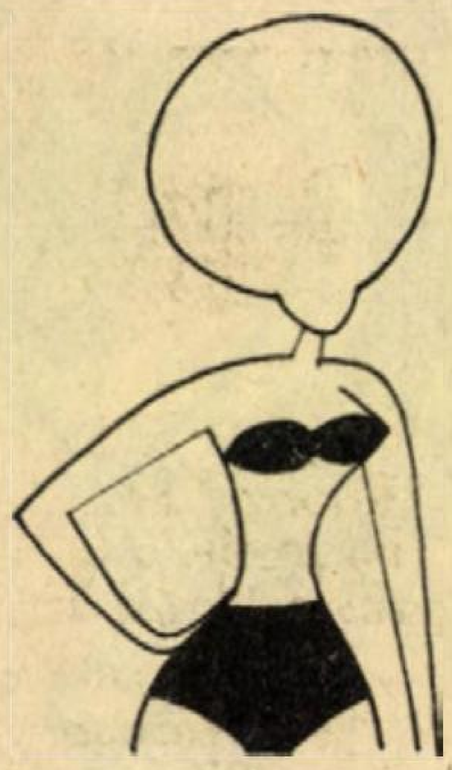
– Honnan veszi azt a marhaságot, hogy elfelejtettünk lépcsőházat építeni? . . .

Mi lesz a divat?

Zaklatott, keserves órákat éltem át a hét elején. Most elmondom, miért.

Leibzsurnálomban hétfőn délután nagy örömmel olvastam, hogy bemutatták az 1965-ös nyár fürdőruhadivatját. Nagyon helyes — gondoltam magamban — nem szabad mindent az utolsó pillanatra hagyni. Az 1965-ös nyár ugyan látszólag még messze van, de az idő sasszárnyakon repül. A cikkecskét fénykép illusztrálta, melyet a Magyar Távirati Iroda fényképésze készített. A jól sikerült felvételről mokány, barna kis nő tekintett rám, csípőre tett kezekkel. Öltözéke (alulról felfelé haladva): papucs, fürdőnadrág, melltartó, frizura. A fénykép alatt ezt a három szót olvastam: Sárga piké bikini. Vagyis hogy ilyen lesz a jövőévi nyár divatja. Alaposabban szemügyre véve a sárga piké bikinit, elhűlt bennem a vér. Dehiszen ez nem bikini! — kiáltottam fel rekedten a döbbenettől. Hogy sárga, az lehet, hogy piké, azt nem vonom kétségbe, de hogy nem bikini, arra esküszöm! Ez, kérem, csak közönséges fürdőnadrág! Ami a hölgy köldökét elfedi, az nem lehet bikini! Hiszen a bikini éppen attól bikini, hogy a köldök alatt kezdődik. Vagy végződik. (Nézőpont kérdése.)

A reménység pislákoló fénye villant fel lelkem kavargó sötétjében: hátha csak a klisé rossz? Hátha ott a köldök, csak nem látszik? Máris reszkető kezemben a nagyítóüveg, szorongva hajolok föléje. Sehol, semmi. Aha! — ágaskodik bennem a sanda gyanakvás — burkolt emelés! Már

megint! Vagy ami még rosszabb: eszmei bizonytalanság!

Nosza, tollat, papirost! Ezt szóvá kell tenni! Meg fogom írni, hogy népünk immáron elég érett és fegyelmezett; megrendülés nélkül tudomásul veszi, ha a bikini alapvető ismérveiben változás készül. Ha így szólunk a tömegekhez: „Emberek! Társadalmi fejlődésünk során a bikinit kinőttük, most visszatérünk a fürdőnadrághoz!" — ezt megértik. De bikinit adni nekik köldök nélkül, suttyomban visszafordítani a történelem kerekét — nem lehet! Igen, ezt fogom írni. De a reggelt még megvárom. Hátha foglalkozik ezzel a szomorú üggyel a reggeli lapok valamelyike is.

Nyugtalan, álmatlan éjszaka után már hajnalban fülelek: mikor dobja be a lapokat a kihordó? Végre!

És íme: kéthasábos cím a Népszabadság 10. oldalán, fent: *„A bikini még merészebb, a hagyományos fürdőruha szolidabb lesz"* Ez igen! Ez csattanós válasz a délutáni lap melléfogására. A bikini tehát nemhogy változatlan marad, de még merészebb lesz! Úgy van! Ez a fejlődés útja! Amit a délutáni lap fényképe mutatott, nem bikini volt, hanem hagyományos fürdőruha. Kíváncsi vagyok, hogy ki merte azt az avítt ruhadarabokat bikininek nevezni s illesse hála a Népszabadság gondos szerkesztőségét, amiért ezt a szektás eltévelyedést idejében leleplezte.

(t. l.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VILÁGREKORD!

Kedves Ludas!

1964. szeptember 13-án a következő táviratot kaptam:

„NEVED NAPJAAN SZERETETTEL CSOKOLUNK MINDNYAAJAN = HENRIK ELEMEER NAANDOR NAANDOR IMRE"

Mi tagadás, nagyon megdöbbentem, mikor elolvastam ezt a néhány sort. Kik ezek a férfiak, akik nekem üdvözlő dísztáviratot küldtek? Nagyon kedves tőlük, de kik ezek? Aztán rájöttem, hogy Henni nevű nővérem küldte a táviratot, akit ugyan Henriettének hívnak, de mi Henninek becézzük a családban . . . A nővérem valószínűleg lebetűzte a nevét . . .

Még jó, hogy elvált

asszony vagyok, és így nem tört ki családi botrány a kis férfikollektíva miatt.

Mednyánszky Marianna
Kazincbarcika

FÉRJ A FÁN

A halifaxi Herbert Melanson egyszerű mezőgazdasági munkás, de azt nem szereti, ha a felesége veszekszik vele. Ráunván a gyötrelmekre, egy kis kalibát épített magának a kertben levő tölgyfán, s ide költözött. Szobájába kötélhágcsó vezet. Mint elmondotta, nyugodtan él, sokat olvas és jól alszik. Az eset nagy feltűnést keltett, s az érdekes menedékháznak sok nézője akad messze környékről. Melanson felesége így nyilatkozott:

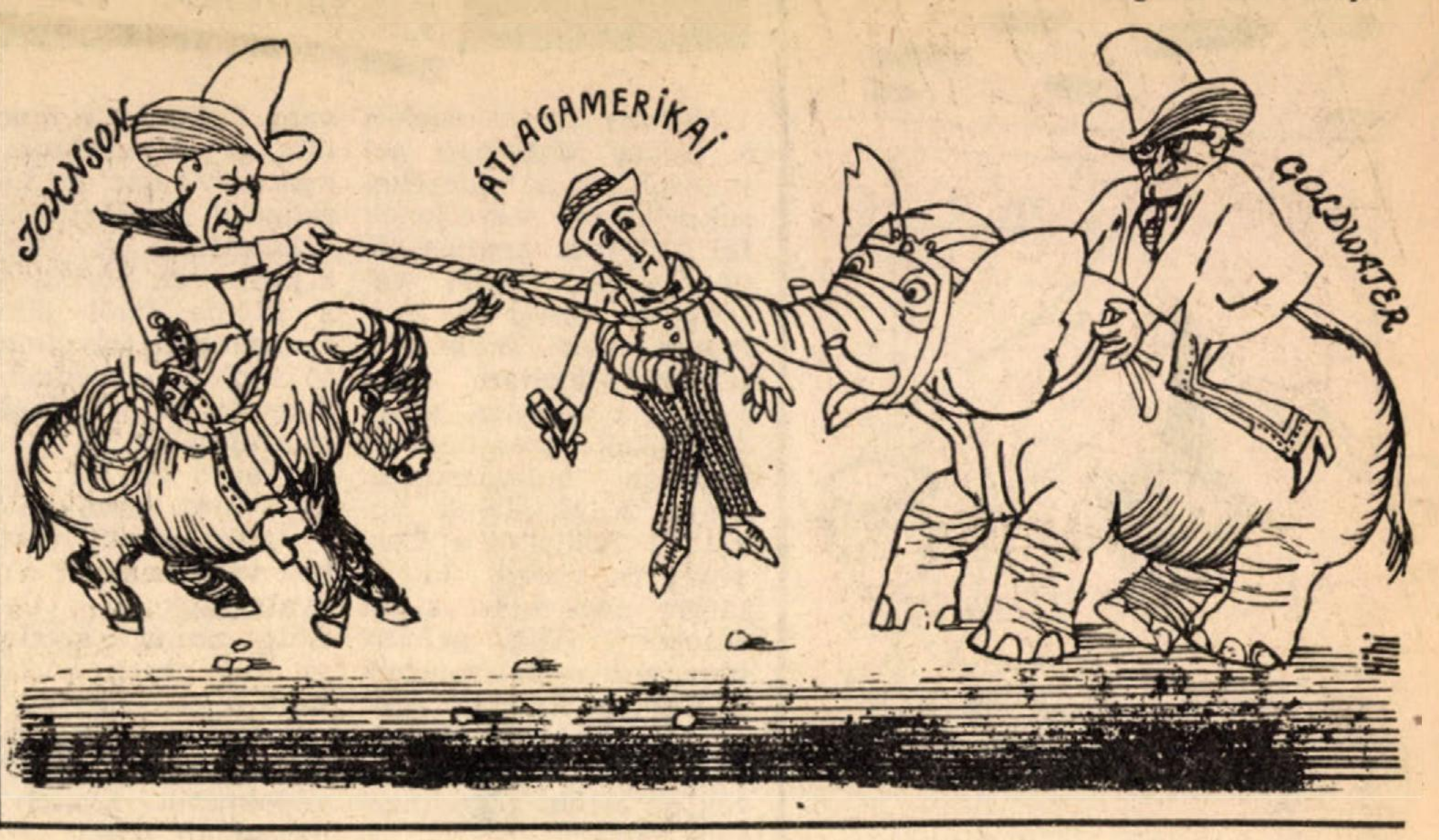
– Engem nagyon zavar ez a dolog. Már beszélnek róla.

Amikor megkérdezték, nem volna-e helyes, ha békében hagyná a férjét, csak ennyit felelt:

– Nem volna helyes.

Választási kampány

Hegedűs István rajza

KÉPTELEN PÁRBESZÉD

Kicsi, de jókedvű írótársaságban irodalmi versenyt rögtönöztünk. A versenykiírás szerint a legképtelenebb *párbeszéd* szerzője nyeri el az első díjat, amely egy ingyen ülőhely a tokiói olimpiai játékokat közvetítő televíziós készülékek valamelyike elé.

Nekiálltunk alkotni, majd ki-ki benyújtotta művét. Az első pályaműben Goldwater beszélgetett Batu kánnal. Ezt nem találtuk eléggé képtelennek.

A második pályamű szerzője valamivel érdekesebb feladatra vállalkozott: egy hidrogénatom beszélgetett Gábriel arkangyallal. Ezt a párbeszédet nem találtuk eléggé fantasztikusnak.

Volt pályamű, amelyben a Világegyetem beszélgetett Mazsolával, a Futrinka utcából. Ebben sem találtunk túlságosan sok megdöbbentő elemet, holott a pályázat kiírásában nyomatékosan hangsúlyoztuk, hogy a párbeszédnek elképzelhetetlenül képtelennek kell lennie.

Nem azért mondom, de én nyertem meg a versenyt. Persze, miközben átvettem az első díjat és meghatottan hallgattam a győzelmemet ünneplő ütemes tapsot, némi szorongást éreztem. Féltem, hátha rájönnek a plágiumra! A sikeres pályaművemben szereplő kifejezéseket ugyanis nem én találtam ki (képzelőerőm ehhez gyenge), hanem ismert kritikai és más irodalomtudományi cikkekből válogattam össze.

De minek dicsérjem magamat, beszéljen helyettem maga a pályamű!

A párbeszéd résztvevői: két egyszerű olvasó.

A párbeszéd tárgya: a két egyszerű olvasó elolvasta Kis Alfonz „Szia, Sanyi!" című regényét, s erről folytat egymással párbeszédet:

– Olvastad?

– Olvastam.

– Milyen a hangvétele?

– Erre sok részprincípium utal. A lényeg az, hogy önálló világlátása van, persze kapilláris formában.

– De vajon megragad-e egy differencia specifikát?

– Két kézzel!

– Ezek szerint nem hiányzik belőle az elidegenedés sem.

– Méghogy nem hiányzik! Valósággal orgiát ül benne!

– Nono! De hogyan jelentkezik benne az idealista-voluntarista indetermizmus?

– Sohasem társadalmi bázis nélkül.

– Hát ezt örömmel hallom. Már kezdtem ideges lenni. Megmondom őszintén, nekem voltak bizonyos fenntartásaim. Mert nem lehet egyenlőségi jelet tenni a totalitás és az ambivalencia közé.

– Van benne valami! Különösen ha az ember a hatás-impulzusokat is számbaveszi.

– Vigyázzon, mert ez tiszta kauzalitás!

– Ez túlzás! Én az érzelmi dinamizmusról beszéltem.

– Igen, igen, de ne feledkezzék meg arról, hogy a spontaneitás agnoszticizmushoz vezet!

– Hogyan feledkeznék meg erről? Drága jó édesanyám mindig erre intett.

– Akkor hogyan veszítheti el szem elől a lét konkrét történelmi-ontológiai hátterét? Hm?

– Magában javíthatatlanul túlteng az extenzív teljesség igénye.

– Nem kell személyeskedni!

– Maga meg ne helyezkedjék mindenáron a kényelemfétis álláspontjára!

– Nézze, én szívesen beszélgetek magával, de nem bírom a hábetlerizmus atmoszféráját!

– Konformizmus, mindig csak konformizmus! Amerre néz az ember, beleütközik. Aztán csodálkozunk, ha vibrálnak a motívumok.

– Én már semmin sem csodálkozom, csak azon, amikor a szubjektív moralizálás torzulásba torkollik.

– Ez nem áll, legföljebb a belső monológok terén állhat elő mennyiségi ugrás.

– Istenem! Tükröződünk! És akkor mi van?

– Hogyhogy mi van? Magának a tudatosság abszolutizálása kutya? Az intenzív totalitásnak csak úgy fittyet hányunk?

– Erről szó sincs. Én a társadalmi mechanizmusról beszéltem.

– Ahelyett hogy a humanisztikus lebontás kérdését vetné fel!

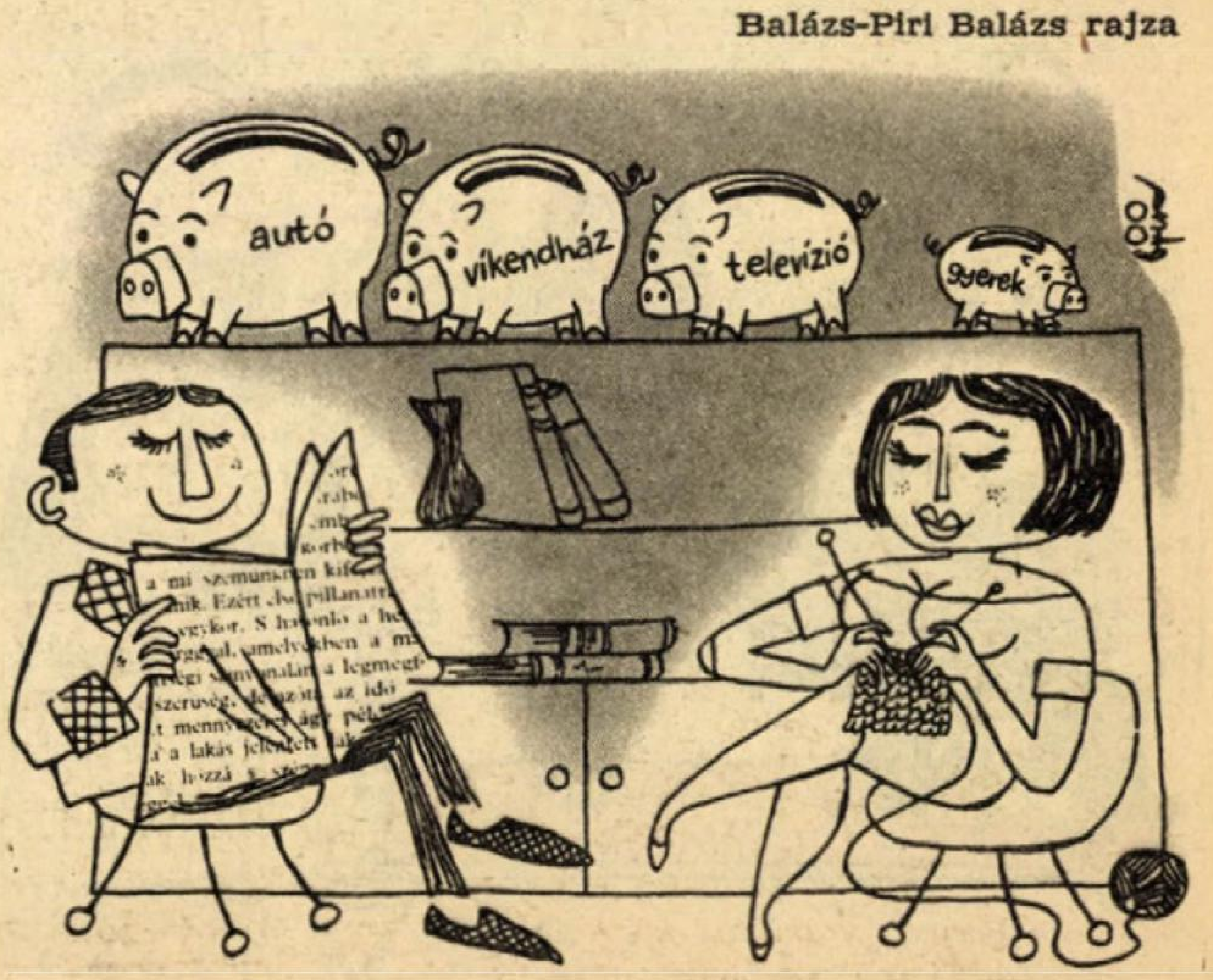
– Nekem ne köntörfalazzon! Mondja meg: jó ez a könyv?

– Nézze, én nem szeretek halandzsázni, nyíltan kimondom, hogy kiszera méla bávatag!

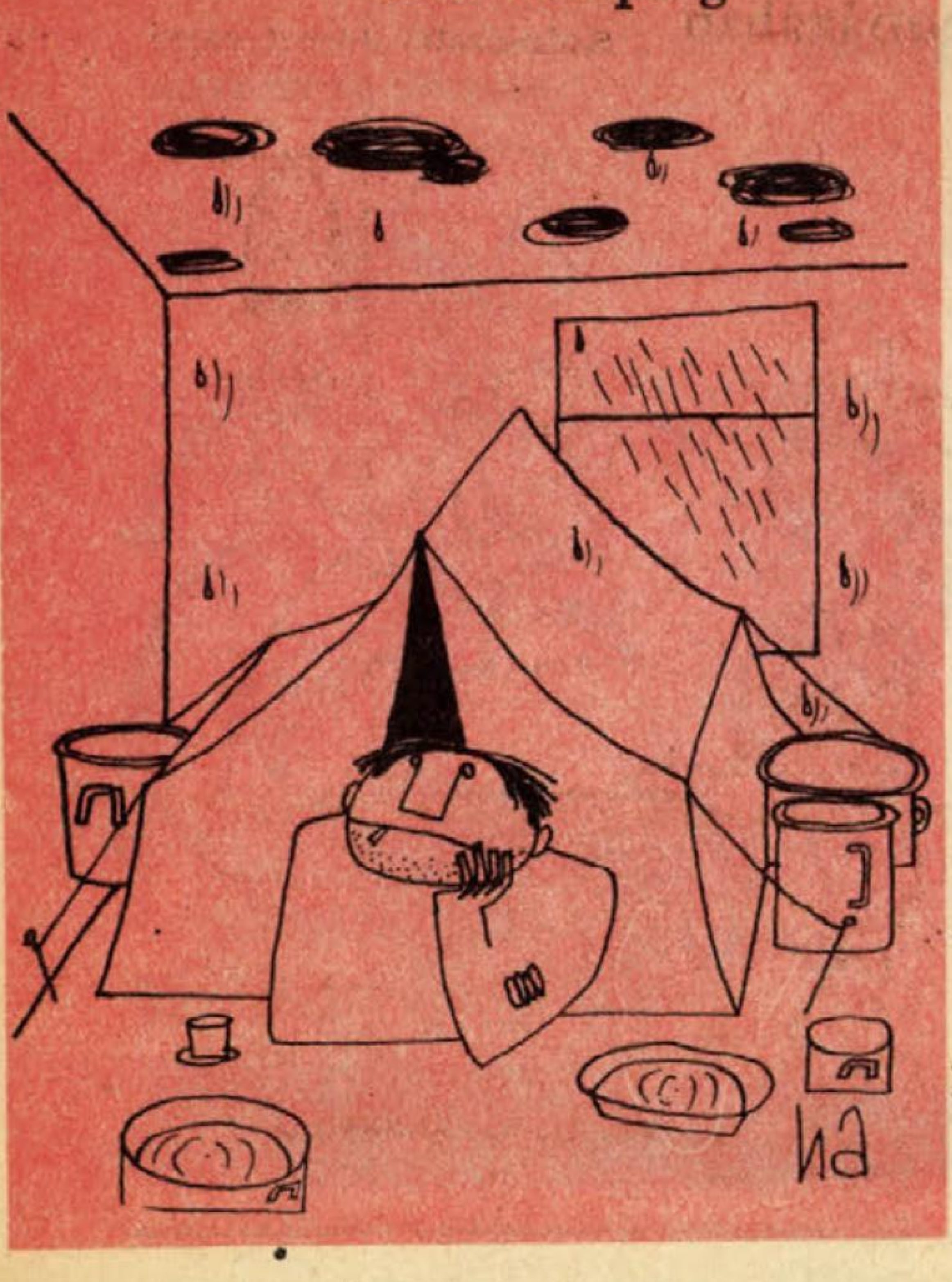
Feleki László

Tervezés

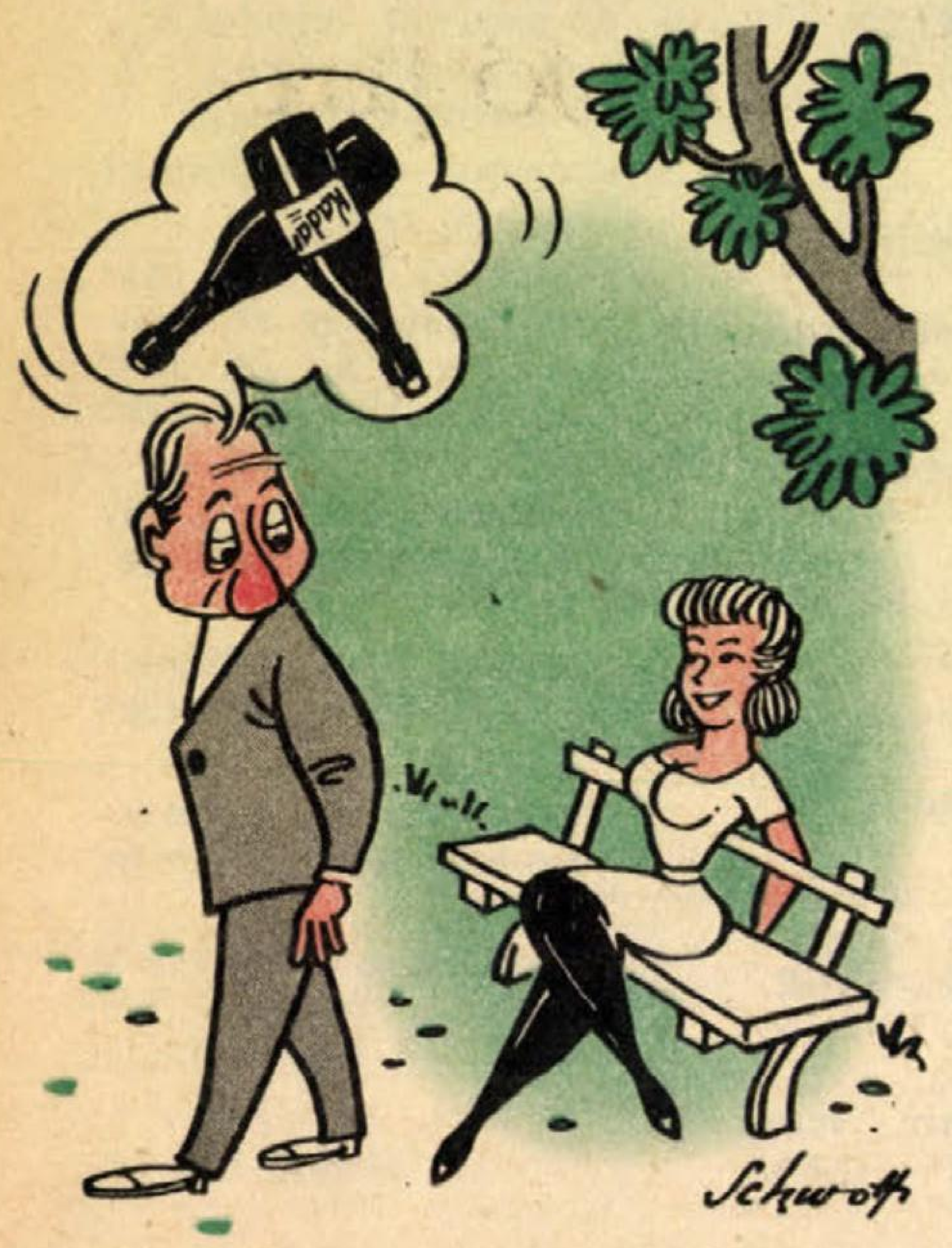
Balázs-Piri Balázs rajza

Őszi camping

Ábránd

LEVÉL gyalogosoknak — gyalogosokról

Néhány héttel ezelőtt a Ludas Matyiban azt javasoltam az illetékeseknek, hogy szereljenek fel a Corvin Áruház elé védőláncot, mert veszélyben forog a gyalogosok élete. Botor fejjel azt reméltem, hogy a lánc a zebrára tereli a járókelőket és nem az úttesten bukdácsolnak majd a járművek között a Rókustól a Corvinig és vissza. Javaslatom nem talált süket fülekre. Alig néhány nap múlva felszerelték a Corvin Áruház előtt a láncot és a Rókus Kórház sarkán elhelyezték az alábbi figyelmeztető táblát:

GYALOGOS KÖZLEKEDÉS CSAK A JÁRDÁN

Az Esti Hírlap másnap már meg is dicsérte az illetékeseket a láncért is, meg a tábláért is, és én abban a tudatban hajtottam álomra a fejemet, hogy nincs többé veszélyben a járókelő a Corvin Áruház és a Rókus között. Férfiasan bevallom, hogy súlyosan tévedtem. A Corvin előtt ott a lánc, a Rókus sarkán ott a figyelmeztető tábla, de a helyzet változatlan. Akik a Corvin Áruház felől jönnek, juszt sem térnek a zebrára, hanem átbújnak a lánc alatt, vagy átlépnek a lánc fölött, a játékosabbak átugornak rajta és változatlanul keresztül-kasul mászkálnak az úttesten a járművek között. Akik a Rókus felől jönnek, ránéznek a figyelmeztető táblára, rálépnek az úttestre és ott járják a csürdüngölőt a rengeteg autó között éppenúgy, mint annak előtte.

Változatlanul veszélyben vannak tehát a pesti gyalogosok a Corvin előtt, amiért szerintem az illetékesek felelősek. Nem tettek meg ugyanis mindent a pesti gyalogjárók testi épségének védelmére. Ezúton tolmácsolom tehát további javaslataimat, hogy meg lehessen védeni a gyalogjárókat ezen az útszakaszon. Megérdemlik! Bátor emberek: valóban vállalják a veszélyt!

A gépkocsivezetők részére kiírt, ötszázezer kilométeres „Vezess balesetmentesen!" mozgalom mintájára létesítsenek az illetékesek a gyalogjárók részére ötezer kilométeres „Járj balesetmentesen!" mozgalmat. Ennek keretében elsőnek tüntessék ki és jutalmazzák azokat a gyalogosokat, akik bizonyítják, hogy a Corvin és a Rókus között legalább háromszor szabályosan közlekedtek.

Sürgősen indítsanak az illetékesek alapfokú tanfolyamot az analfabéta gyalogosok számára, akik a Rókus Kórháznál felállított figyelmeztető táblát nem tudják elolvasni. Aki a tanfolyamon még a nyomtatott betűt sem képes megtanulni, azt ki kell zárni a forgalomból.

Ha javaslataim nem vezetnének kellő eredményre, kérem az illetékeseket, adják bérbe a Rókus Kórház és a Corvin Áruház közötti útszakasz ellenőrzési és bírságolási jogát — gebines alapon. Kötelezzék a gebinest arra, hogy a bírság-pénzekből fizessen be havi tízezer forintot az államkasszába. Szerény szá-

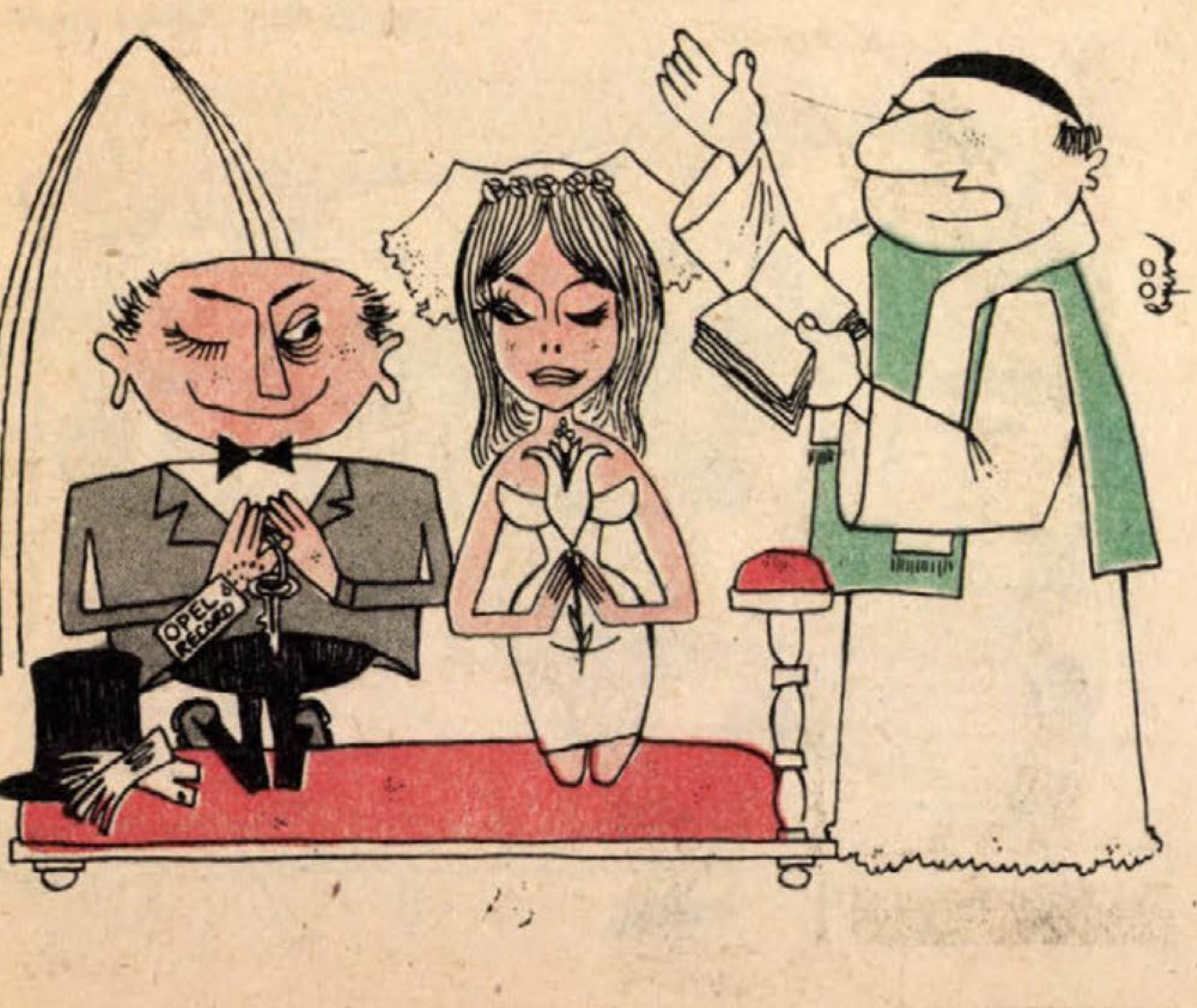

mításom szerint neki is maradna még legalább ötször annyi. Garantálom, hogy egy-kettőre rend lesz a Corvin előtt. Mert ha a pesti ember megtudja, hogy a gebines ezzel ötvenezer forintra tesz szert, azonnal áttér a szabályos közlekedésre. Másképp soha! Én csak tudom, ismerem a pestieket.

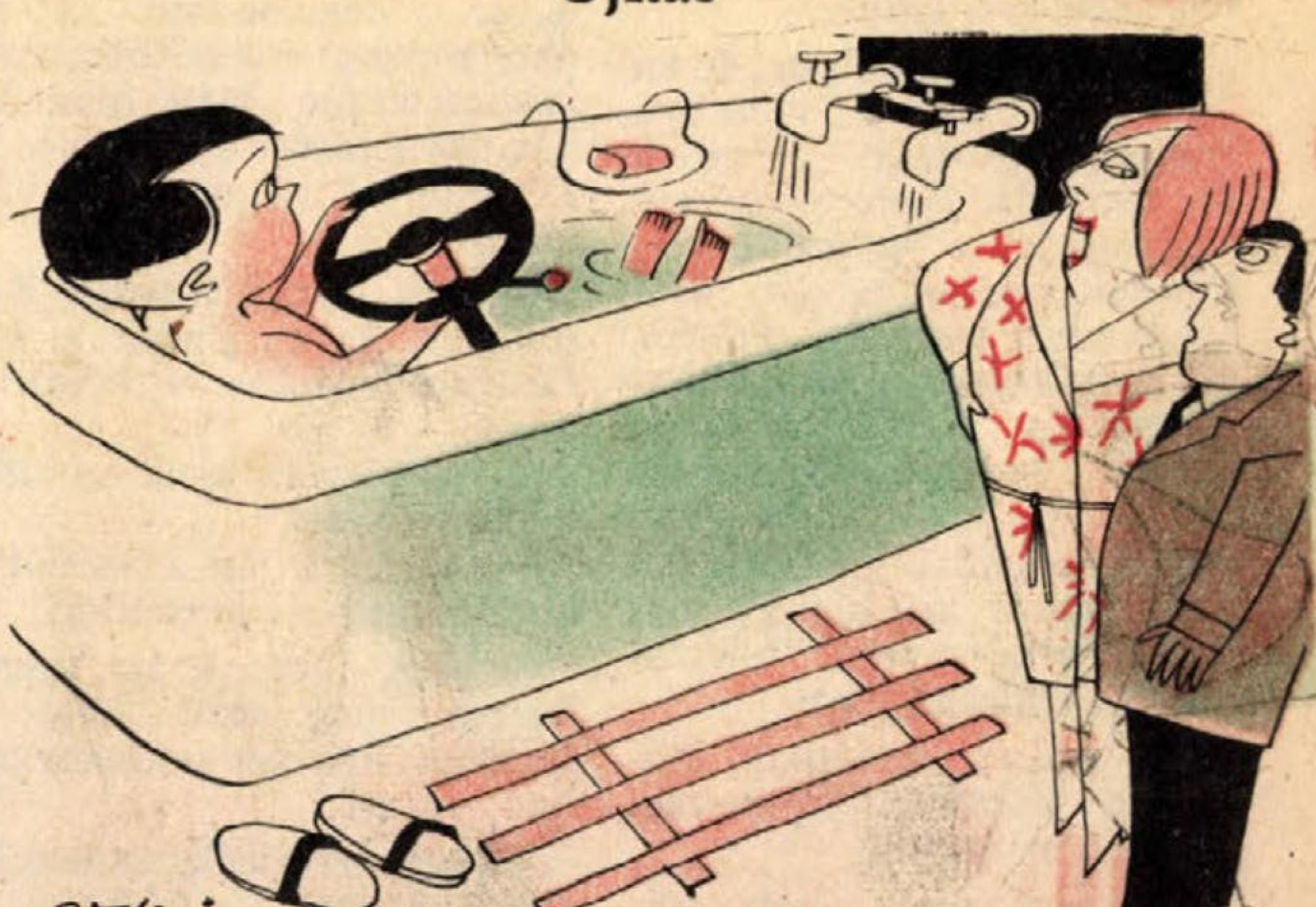
De azért egy állandó rendőrposzt is megtenné a magáét...

Földes György

Érdekházasság

Újítás

– Ezzel a módszerrel sikerült a fürdést megkedveltetni Pistikével...

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

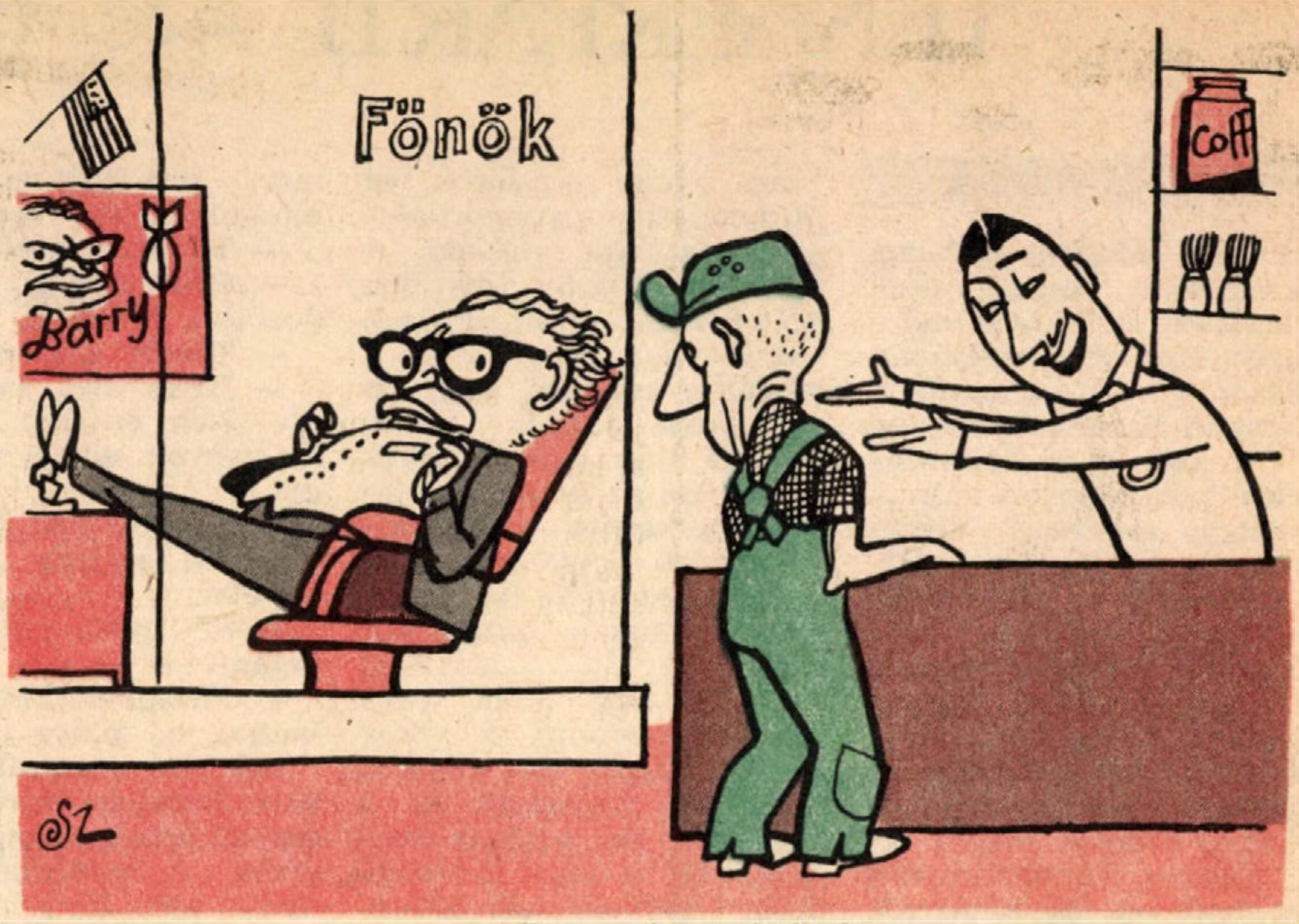
Nem vagyok hiú, sohasem bosszankodtam, amikor kihangsúlyozták „molettségemet", de egy kicsit meglepett egy közelmúltban megjelent színházi cikk, amelyben az állt, hogy megerősítették a Fővárosi Operettszínház színpadának deszkáit, és én a jövő szezonra odaszerződtem.

A cikk megjelenése után egy kicsit elgondolkoztam: talán mégis le kellene fogynom? Többet kellene gyalogolni és kevesebbet autózni? De azért továbbra is az autót részesítettem előnyben, és – mi tagadás – a jó falatokról se tudtam lemondani...

Legutóbb is kocsival mentünk vidéki vendégszereplésre. Az országúton autóstoppal többen is fel akartak kéredzkedni a kocsinkba. Régebben mindig megálltunk, de amióta egyszer egyik színészkollégámnak nagy összeget kellett fizetnie, mert karambol történt a kocsijával, és az „autóstopos" utasnak kártérítés jár, azóta mi sem állunk meg senkinek. Három kilométerrel Balatonfüred előtt azonban, midőn egy 5–6 éves kisfiút láttunk gyalogolni az országúton, férjem vagy húsz méterrel a gyerek előtt megállította a kocsit, leszállt és úgy tett, mintha a motorral babrálna. Közben a kisfiú egy vonalba ért a kocsival s a férjem várta, hogy a gyerek felkéredzkedjen. A gyerek azonban egy szót sem szólt. Férjem biztatni akarta őt és megkérdezte tőle: „Hová, hová?" Gondolta, a gyerek megmondja majd, hova igyekszik, mire ő – elhatározása szerint – rászólt volna, hogy ugorjon be a kocsiba, elvisszük. A kisfiú azonban éles hangon így válaszolt a kérdésre: „Mi köze hozzá?" És tovább gyalogolt.

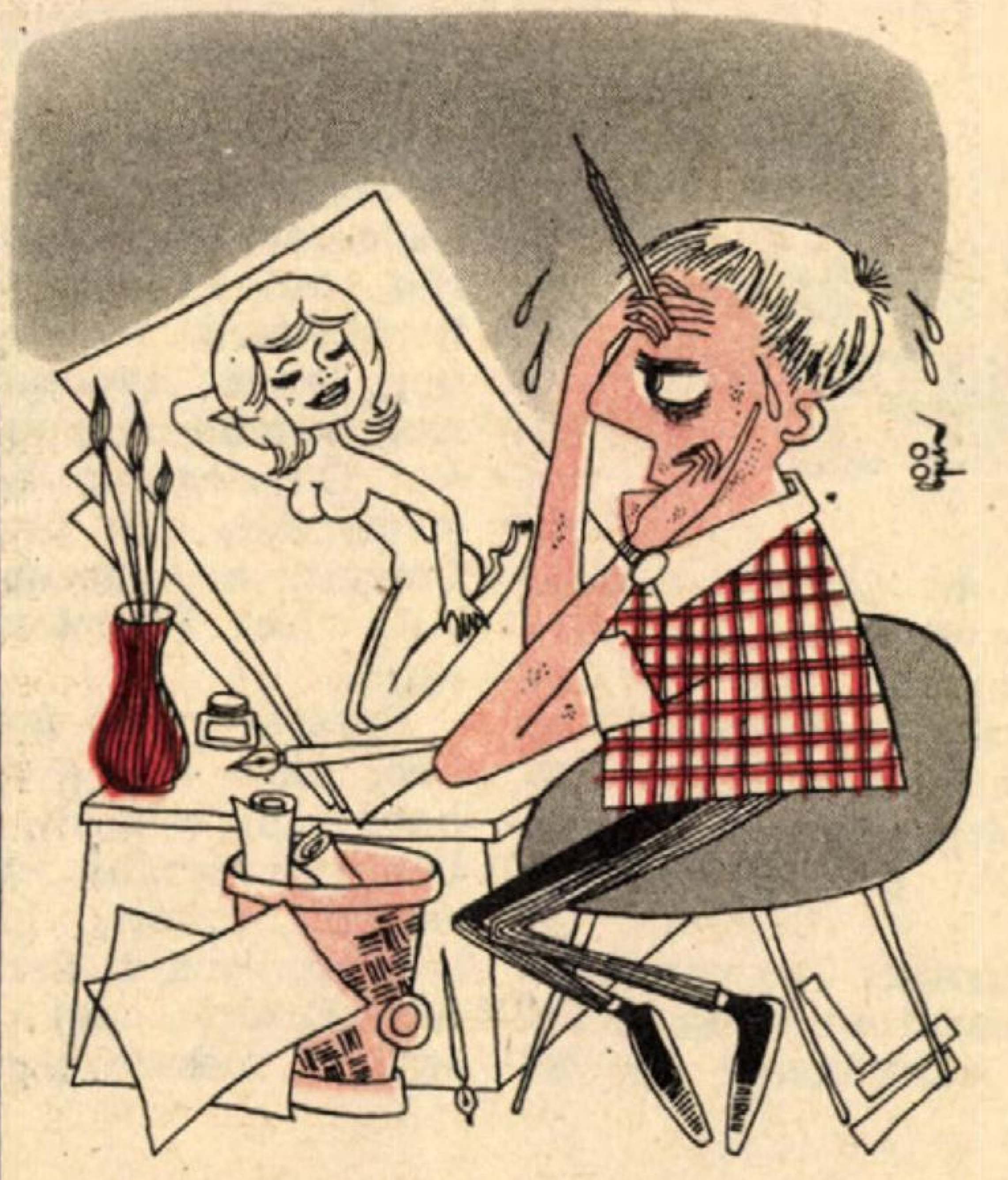
Fónay Márta

Goldwater áruházában Szűr-Szabó József rajza

– Parancsol egy elnököt?

Pikáns rajz

– Most már csak egy jó vicc kéne alája...

A jó fiú

Egy kenguru-mama így sóhajt:
„A fiam hálátlan és bánt...
Nyakamra hozott annyi sok bajt,
mert szeret egy kenguru-lányt.

Múltkor rámszólt, hogy mégis furcsa,
ő nem kisfiú-kenguru:
mért van nálam az erszény kulcsa,
holott ő már-már nagykorú?!

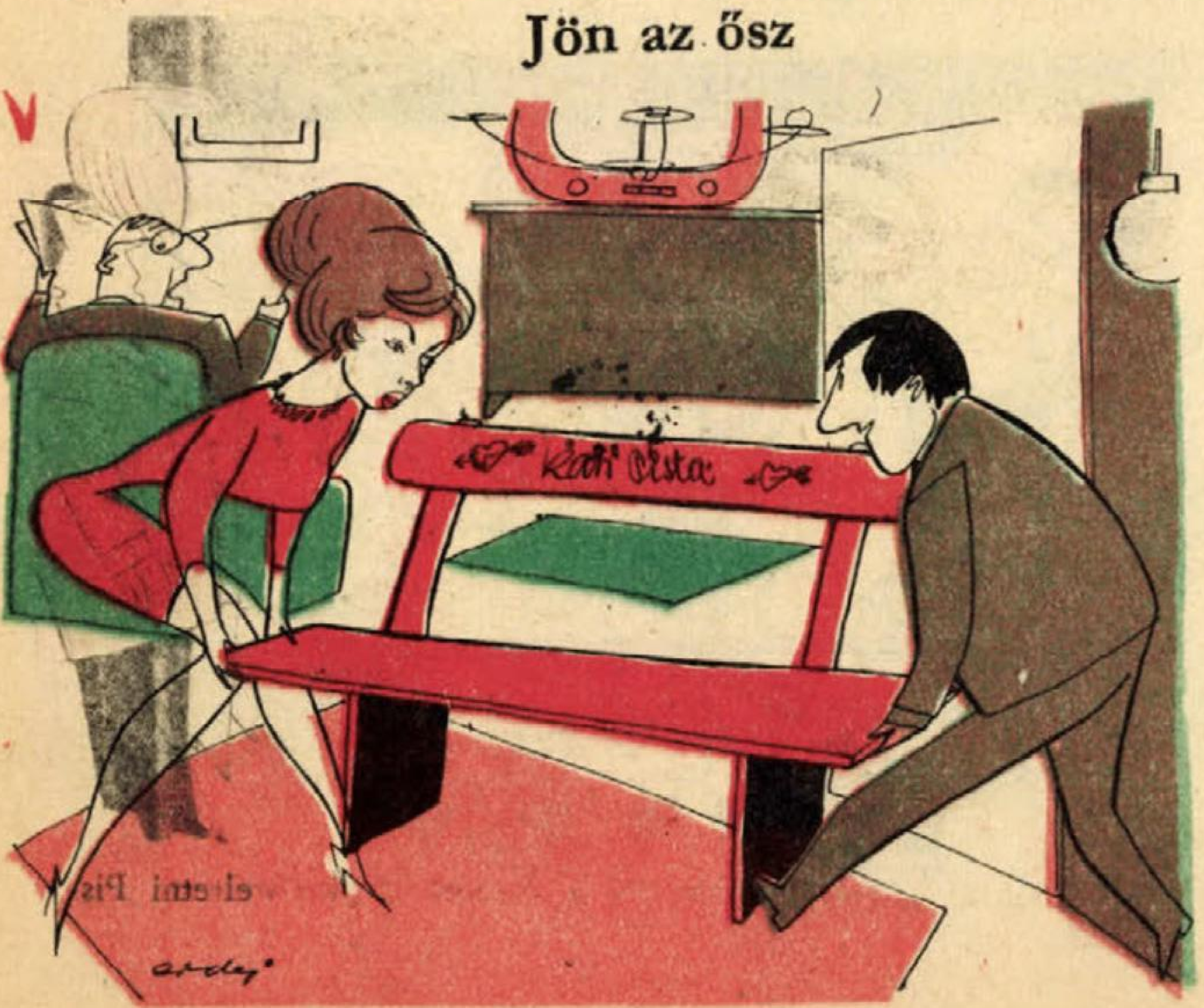
Erény és erszény nem fér össze
ha jogot kér a szerelem:
az erény maradjon meg nékem,
az erszény meg övé legyen.

A férőhely ma nagy probléma
s ezért az ő szempontja más;
nem egy személyt – kettőt is elbír
egy szerény, szolid, szűk lakás...

Az ifjú vér szerelmet óhajt,
türelme fogy s nem vár soká;
az erszényt írassam nevükre,
én meg költözzem máshová."

Bedő István

Jön az ősz

Kiképzés

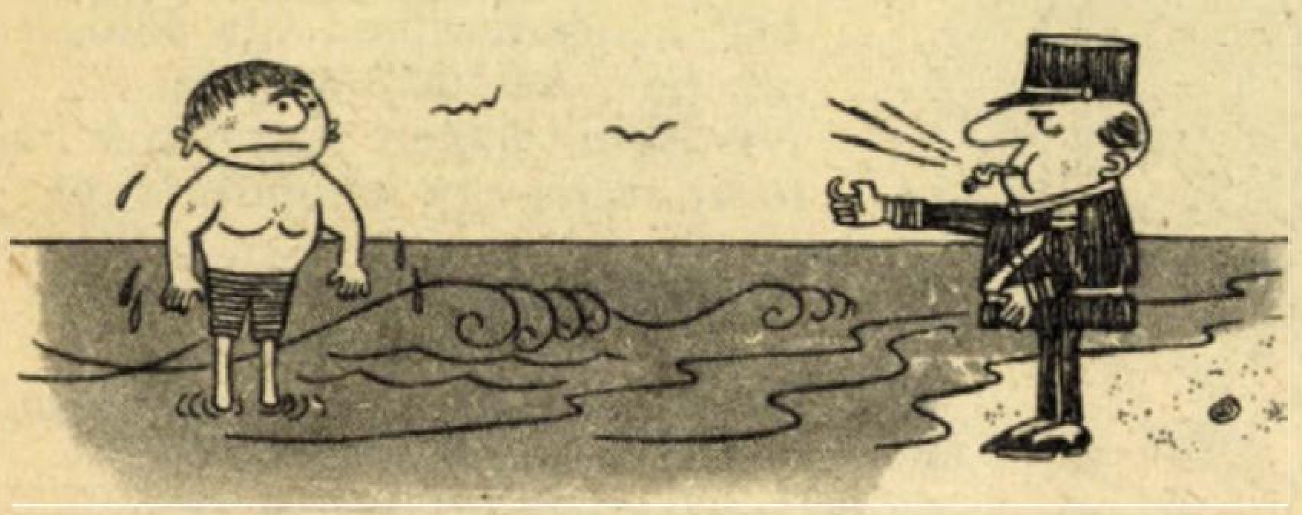

TENGERPARTI *kis történetek*

TILOS A FÜRDÉS

A La Manche-csatorna normandiai részén, ahol nyaraltam, különösen vad a tenger. Egy öböl karéjában fekszik a városka, szemben a szabad óceánnal. Folyton fúj a szél, s a hullámok széles mélyedéseket vájnak a tenger medrébe. Veszélyes is a fürdés, egy-kettőre belekerül az ember egy áramlásba, s a finom francia kosztra már nyeli is a sós vizet. Apály esetén pedig hiába tempózik, kapálózik a *monsieur*, elkapja a nadrágját egy sodrás, és sodorja, sodorja Anglia felé. Persze, utánairamodik egy motoros, és kihúzzák.

Mert vigyáznak a fürdőzőkre. Nemcsak azért, mert általában csak az eleven nyaralók növelik az üzletek, vendéglők forgalmát, hanem azért is, mert másokat bosszantani mindig nagyon jó. Vigyázás ürügyén pedig egyszerre több ezer *pókot* lehet bosszantani. Csak *itt* fürödhetsz, csak *ott* mehetsz át az úttesten stb. Ha aztán a gyalogjáró, vagy a mellúszó vét a szabályok ellen — fizet. Hogy a rendőröknek is legyen valami örömük az életben.

Az itteni rendőrök se „kimondott" gyönyörűséggel kószáltak fel-alá a *plage*-on. Rögtön fütyültek is, ha valaki messzebb beúszott, vagy nem jött ki a veszélyes zónából, vagy ha egyáltalán fürödni akart, amikor kinn volt a vörös zászló. Ha az illető nem engedelmeskedett, már vitték is a parti őrszobába, s a makacs úszó nem úszta meg tíz-húszfrankos büntetésen alul.

Egyik nap csak nem akarták bevonni a vörös zászlót. Igaz, jó méteres hullámok csapódtak ki a homokra, de viszont langyos volt a szél. A rendőrök irgalmatlanul kikergettek a vízből minden kísérletezőt. Egy barátom is megpróbált *belógni*, de már harsant is a fütty, s a tett színhelyén termett egy rendőr.

Barátom jámbor képpel cammogott kifelé.

— Nekem fütyült? — kérdezte a rendőrtől.

— Nem látja, hogy vörös zászló van kinn? — mutatott az árbocra a rendőr.

— Ugyan! — csodálkozott a barátom. — Ez az átkozott színvakság! De ha már levetkőztem, hadd menjek be egy kicsit.

— Tilos a fürdés!

— Csak térdig! — alkudozott a barátom.

— Térdig is tilos.

— Híres úszó vagyok.

— Nem érdekel. Amíg én itt vagyok, addig nem fürdik.

— Meddig van itt?

— Fél nyolcig tart az ügyelet.

— Fél nyolc után fürödhetem?

— Fürödhet. Bele is fulladhat, ha kedve tartja.

Hét óra huszonhét perc volt. Barátom várt három percet, aztán belenyargalt a vízbe. A rendőrnél is fél nyolc volt. Helyeslően bólintott.

— Végre megértettük egymást — mondta, s elindult az őrszoba felé. Mégcsak vissza se nézett.

AZ OKOS KUTYA

Egy este kinn sétáltam a tengerparton. Apály volt, szélcsend. Vadonatúj nadrág volt rajtam, óvatosan kerülgettem a visszahúzódott tenger nyomában maradt kisebb-nagyobb tócsákat. Ögyelegtem, néztem a sirályokat, egy távoli hajó fényeit, a végtelenbe merülő vizet. Élveztem a szép estét.

Egyszer csak feltűnt az öböl felől egy kutya. Rohant előre-hátra, oldalt, bele egy tócsába, ki egy tócsából, ugrált, keringett, lehasalt, majd tovább futott. Kísérői, egy férfi és egy nő, messze elmaradtak tőle. Amikor már igen messze voltak, akkor a kutya hirtelen visszarohant hozzájuk s újra kezdte körülöttük az összevissza nyargalászást. Nemsokára elém értek. A kutya megint belegázolt egy tócsába, úszott is egyet, aztán nagy ugatással nekem rontott. Átkarolta a lábamat, a gyönyörű nadrágomat, és lelkesen mesélt valamit. Kutyául már voltam gyakran,

de kutyanyelven még mindig nem értek. Persze, önkéntelenül is hátraléptem, a kiskutya lecsúszott rólam, de másodszor is rám ugrott. Azonban hiába magyarázott sáros praclikkal és vizes pofácskával, nem értettem belőle egy vakkantást se.

Odasiettek a kísérői.

— Tina! Hagyd a *monsieur*-t! — kiáltott rá a férfi.

— Nem bír magával — tette hozzá elnézést kérő mosollyal a nő. — Ez az utolsó estéje. Vége a vakációnak.

— Megértem — feleltem, szintén mosolyogva.

Lehet haragudni egy kiskutyára, aki *tudja*, hogy vége a vakációnak?

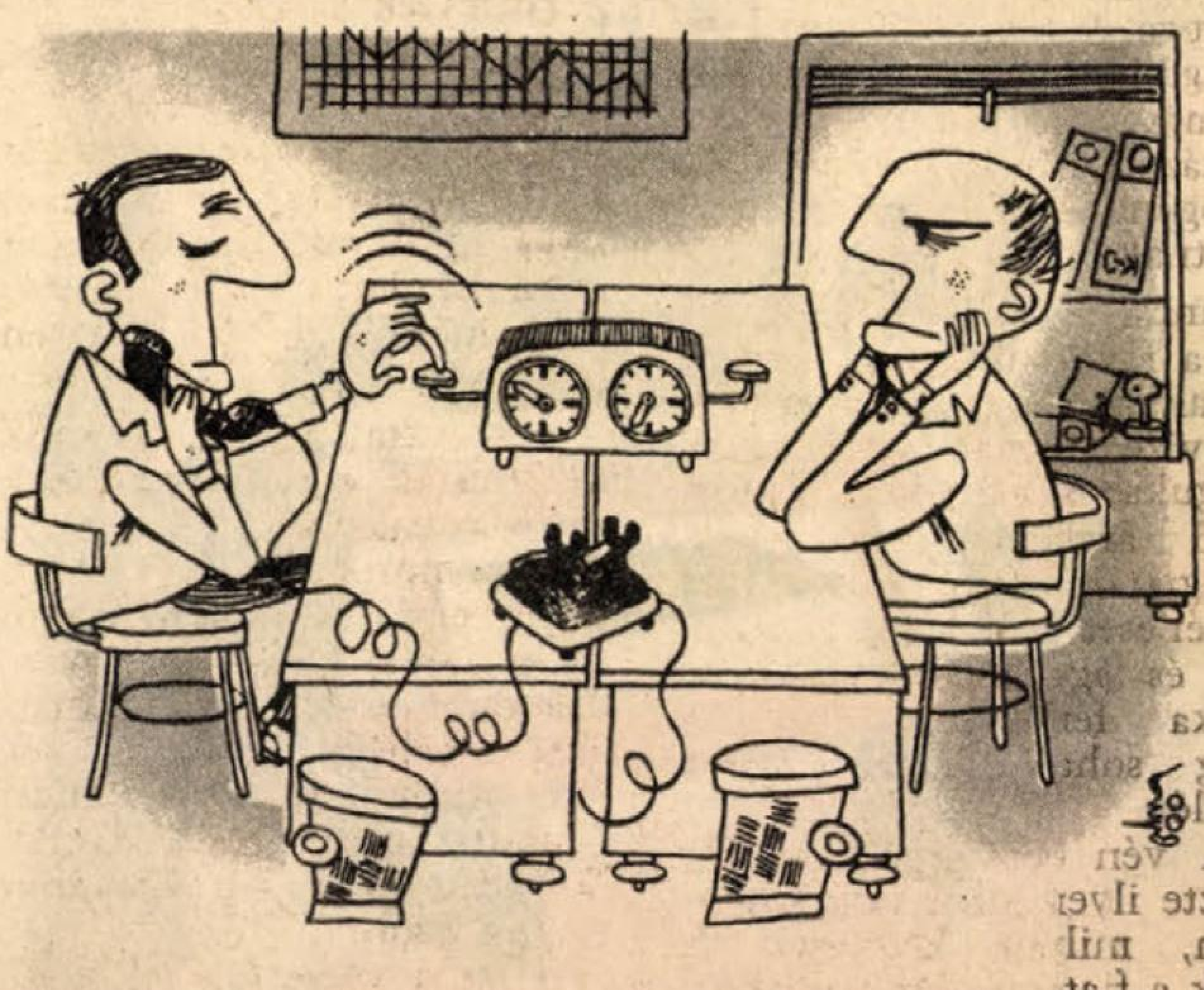
Fendrik Ferenc

Nyomós érv

– Miért költözöl Pestre?
– Mert túl csendes nekem a falusi élet...

Közös telefonkészülék

Jancsi és Juliska

(EGY RÉGI MESE MAI VÁLTOZATA)

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy fiatal pár. A fiút Jancsinak hívták, a lányt pedig Juliskának.

Jancsi és Juliska gyakran megfordultak a közeli erdőben. Nemcsak azért, mert kedvelték a természetet, hanem azért is, mert kedvelték egymást, de még egy akkorka szobácskájuk sem volt erre a célra, mint a kisujjam.

Egy szép napon, amint mennek, mendegélnek a rengetegben, a fák közül váratlanul előbukkan egy kis tisztás, közepén egy enni való házikóval.

– Milyen cuki vityilló! – kiált fel Juliska. – Bár csak a miénk volna. Legott összeházasodhatnánk.

Jancsi, noha egyébként nem lelkesedett túlságosan az ötletért, most valahogy mégis látott némi fantáziát a dologban. Úgy találta, tulajdonképpen teljesen mindegy, mást, vesz-e feleségül, vagy Juliskát, és akkor már jobb az ilyesmin minél hamarabb túlesni...

– Nem bánom – mondta –, tartsunk terepszemlét.

Az édes kis kétszobás kunyhóban özv. Krepuska Bernátné, a vasorrú bába lakott. A vasorrú bába bizony

már nem volt mai csibe. Egykor oly délceg vasorrát alaposan megtépázta az idő vasfoga. Szerény boszorkánynyugdíjából éldegélt és jövedelmét kiegészítendő, havi ötszázért füveket gyűjtött a Gyógynövényértékesítő Vállalatnak.

Jancsi és Juliska, akik azzal a ravasz ürüggyel kopogtattak be, hogy kérnének egy kis vizet, hamar behízelegték magukat a banyánál. Érdeklődő arckifejezéssel végighallgattak vagy két tucat történetet a boldogult férjéről, és úgy megcsodálták az ócska fényképeit, mintha még sohase láttak volna effélét.

A vén boszorka már rég érezte ilyen jól magát; istenkém, milyen kedvesek is ezek a fiatalok! De nagy kár, hogy nekik nem voltak gyermekeik. Most bezzeg nem lenne árva a ház! Valósággal repült az idő. Amikor besötétedett, Jancsi és Juliska illedelmesen búcsút vettek, de megígérték, hogy máskor is eljönnek.

S így is lett. Ettől kezdve hetente háromszor, sőt volt úgy, hogy négyszer is meglátogatták az öregasszonyt. És sohase érkeztek ám üres kézzel. Hol képesújságokat hoztak, hol meg egy kockás meleg kendőt a csúzos derekára.

– Bár csak mindig itt lehetnétek a közelemben, ara-

nyoskáim! – sóhajtotta egyszer a banya.

– Ezt esetleg meg lehetne oldani – kapott a szón Jancsi. – Kössön velünk a néni eltartási szerződést! Mi úgy gondoskodunk magáról, amíg él, hogy abban hiba nem lesz, és cserébe átengedi nekünk a nagyobbik szobát, mellékhelyiség-használattal.

– S természetesen a házat aztán mi örökölnénk... – tette hozzá sietve a praktikus gondolkodású Juliska.

A szegény nyanya nem sokat értett a jogi formaságokhoz, és mindent simán aláírt, amit a fiatalok eléje tettek. Így aztán sikerült hamar nyélbeütni a boltot. Jancsi és Juliska villámgyorsan összeházasodtak és szélsebesen beköltöztek a cuki erdei villába, nehogy a vasorrú bába meggondolhassa magát.

Ettől kezdve bezzeg már nem ajnározták a banyát úgy, mint azelőtt. Ha mesélni kezdett valamit a régi szép időkről, Jancsi nyersen közbevágott:

– Egyáltalán nem vagyunk kíváncsiak a poros emlékeire, Krepuskáné!

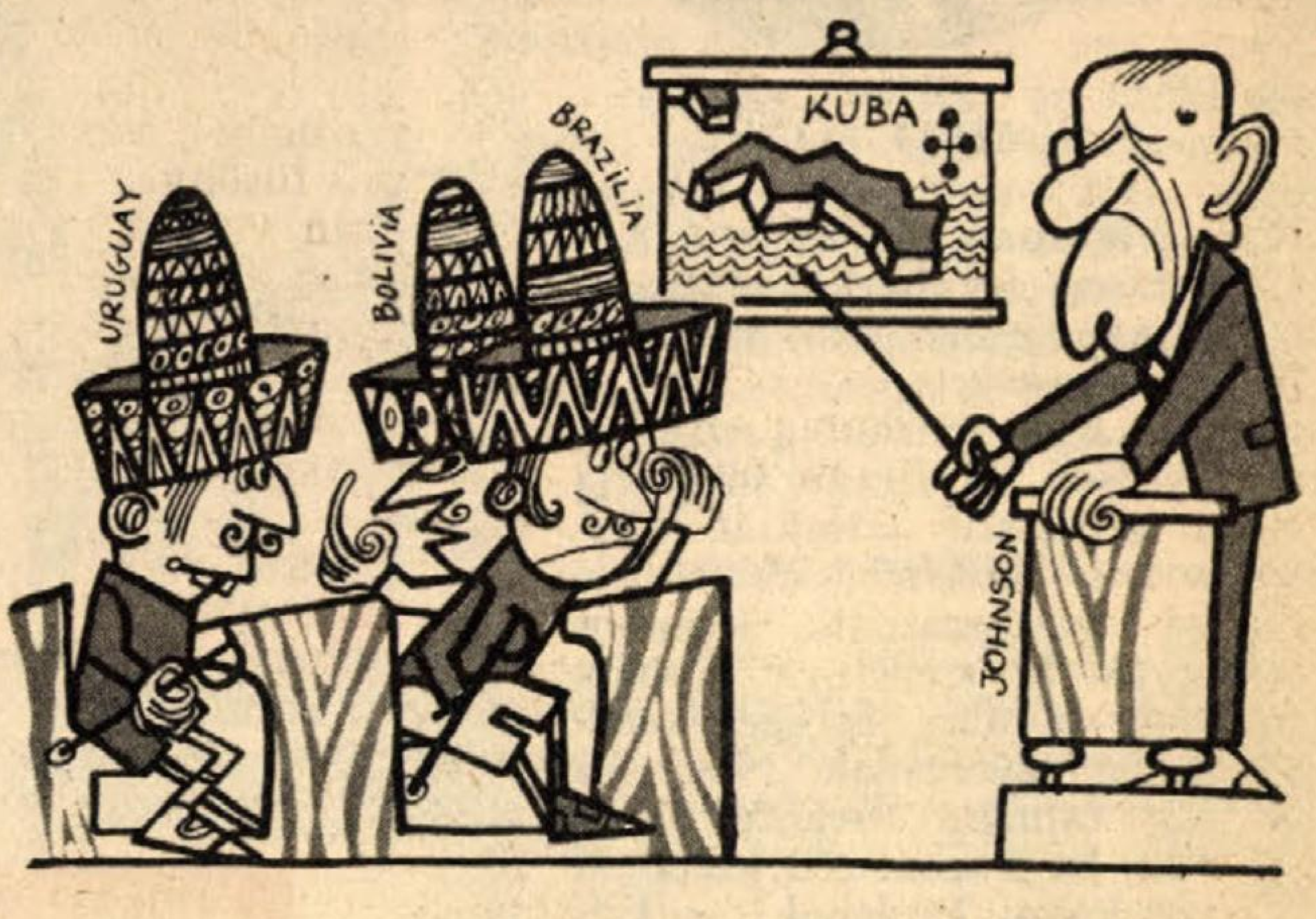
Elszomorodott a vasorrú bába, egyre keserűbben tengette napjait. Vasorra is rozsdásodni kezdett csakhamar, ami a bábáknál a biztos vég jele. Amikor meghalt, Jancsi odaadta Juliskának a házikó átírására irányuló kérvényt és így szólt:

– Itt a vége, fuss el vele!

Dalmáth Ferenc

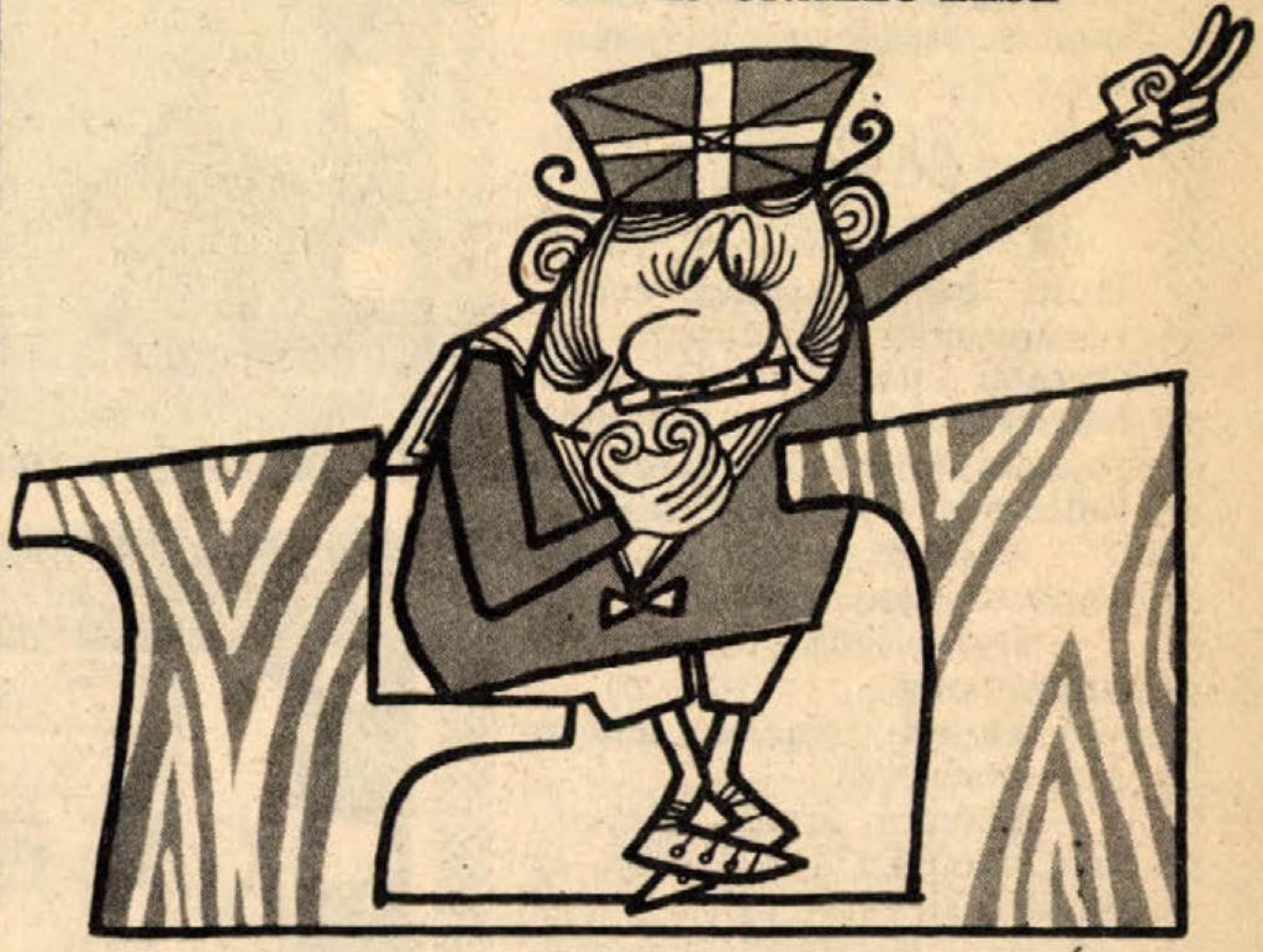
KÜLPOLITIKAI ISKOLA

FÖLDRAJZ ÓRÁN

– Vigyázat, srácok, ismét Kubából feleltet!

NYASSZAFÖLD IS ÖNÁLLÓ LESZ

– Úgy érzem, nekem már megint ki kell menni!

KONGÓBAN

– Már régen megbukott volna, de folyton dugdossák neki a puskát...

Fülöp György rajzai

MA MÁR CSAK EMLÉK

KIMENŐ ELŐTT

Vasárnap délután a kihallgatáson így figyelmeztette a kimenőre indulókat a századparancsnok:

– A kocsmában pedig különösen jól vigyázzanak. Ha a szomszéd asztalnál verekedni kezdenek, abba bele ne avatkozzanak. Ilyenkor igyák ki szépen a sörüket vagy borukat, és szép csendesen távozzanak. Nos, mit fog csinálni Szekeres honvéd, ha a szomszéd asztalnál verekedni kezdenek? – kérdezte a parancsnok az egyik megszeppent bakától.

– Főhadnagy úrnak alázatosan jelentem, nem fogok beleavatkozni. Szépen kiiszom a sörüket meg a borukat, és csendben eltávozom.

IDŐTÖLTÉS

Este a laktanyában váratlanul betoppant az ezredparancsnok, aki éppen esti szemlét tartott. Az egyik hálókörletben teljes sötétség fogadta, csupán a sarokban hallott egy kis mocorgást.

– Van itt valaki a szobában? – kérdezte haragosan.

– Igen – felelt egy bátortalan hang.

– És mit csináltok ebben a sötétségben?

– Ezredes úrnak alázatosan jelentem – válaszolt az egyik katona –, Kovács tizedes úr a kísértetekről beszél, mi többiek pedig félünk.

FÉLTÉKENYSÉG

– Hallottad, hogy vitéz Lengvári hadnagy egy másik ezredhez kérte át magát?

– Igen, hallottam, csak azt nem tudom, hogy miért.

– Mert nem tudta elviselni, hogy az új ezredparancsnokunk még gorombábban beszél a katonákkal, mint ő.

KIKÉPZÉS

Az őrmester a következő fogas kérdést adta fel az újoncoknak:

– Mit csináltok akkor, ha a generális úr a szemle után távozik a körletből?

A válasz egyhangú volt:

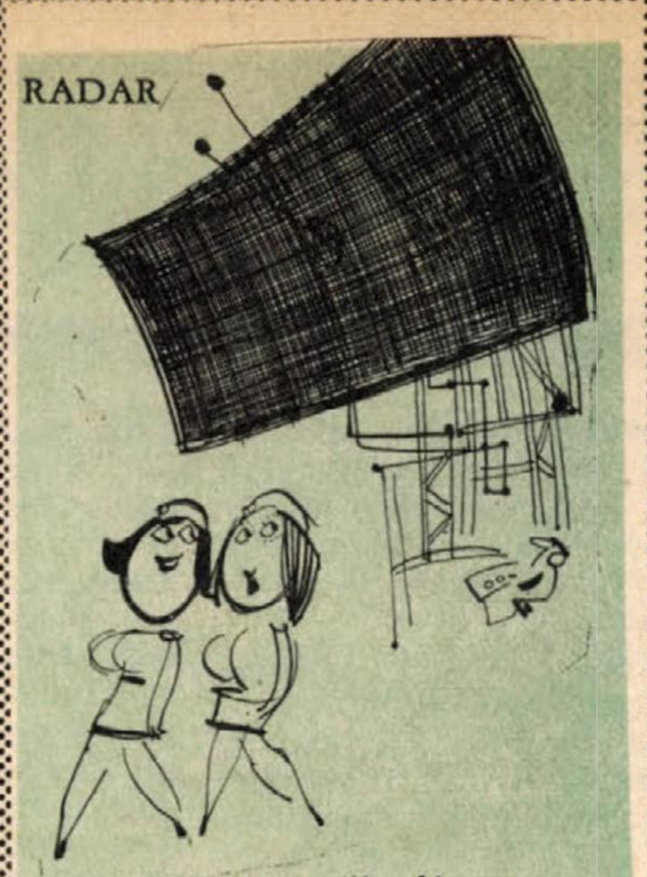
– Örülünk.

katona dolgok

KATONAZENE

RADAR

– Odanézz, állandóan engem figyel . . .

HONVÉD MOZIMŰSOR

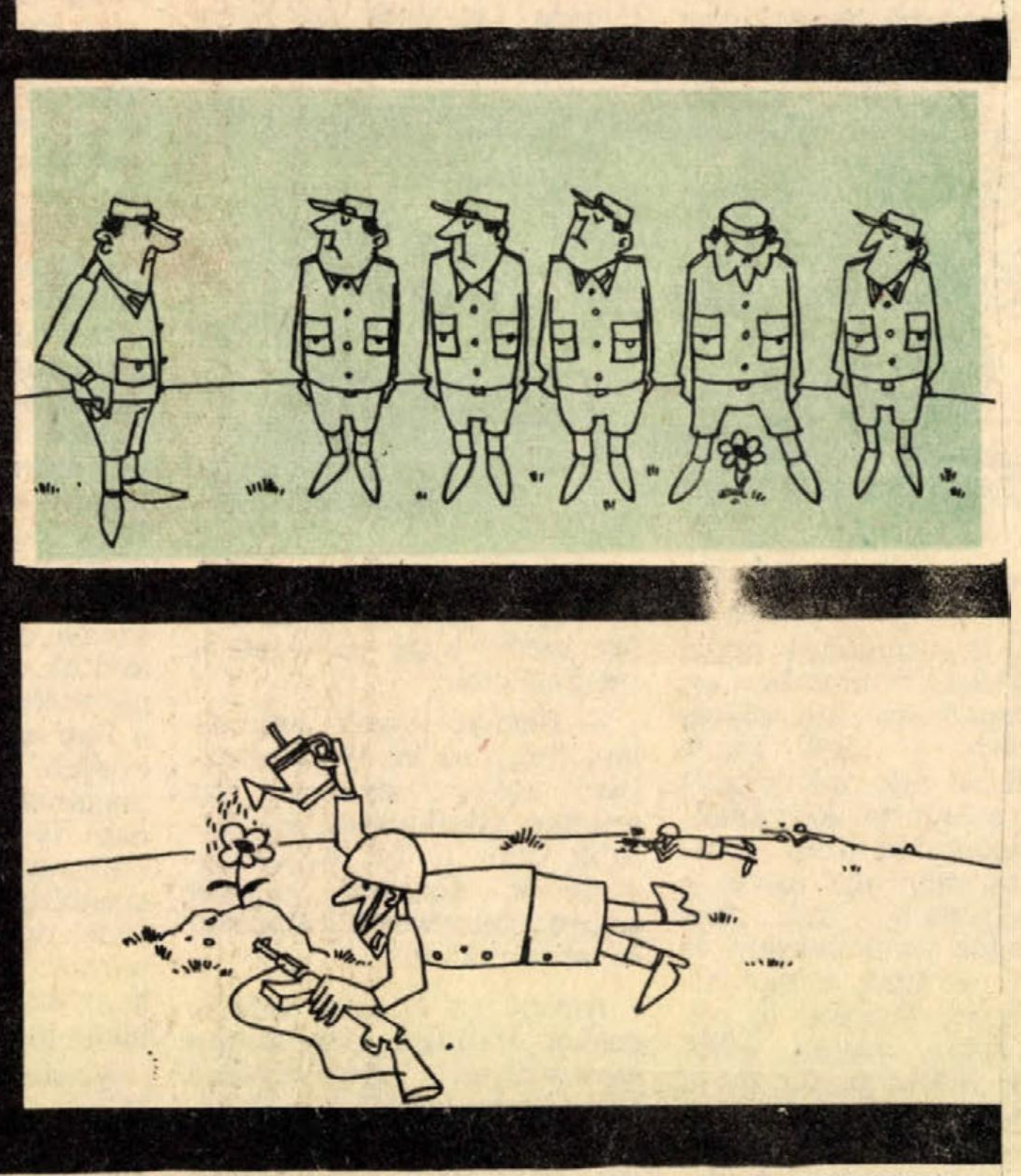
A SZAKÁCS,

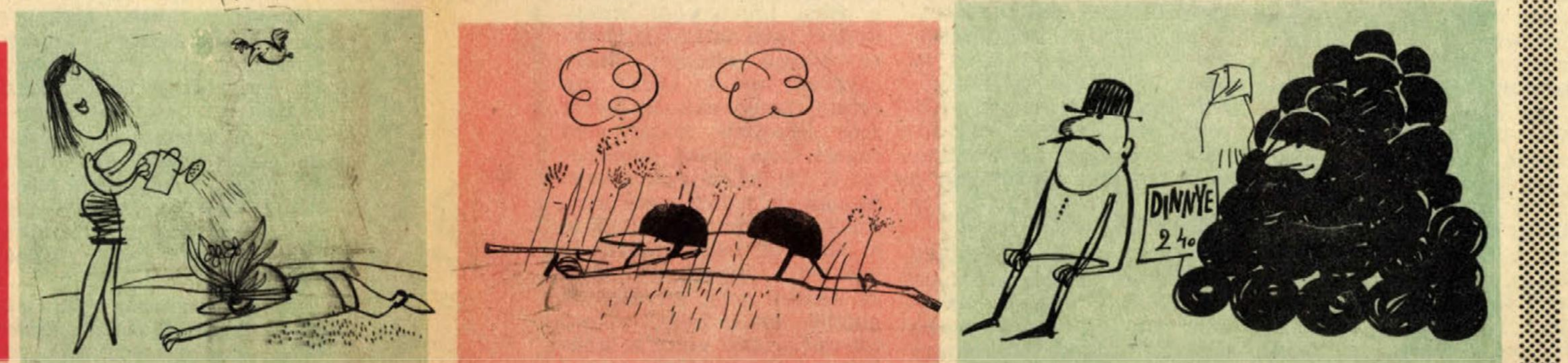
aki civilben kajakversenyző

AKI A VIRÁGOT SZERETI . . .

ÁLCÁZÁS

Fecsó József és Sajdik Ferenc rajzai

NEVET A SZÁZAD

A LEGJOBB MEGOLDÁS

Az ezred-szemlén az egyik lövész harcostól ezt kérdezte az elöljáró parancsnok:

– Honvéd elvtárs, az előbb igen helyesen mondta, hogy atomrobbanásnál úgy kell a földre feküdni, hogy a lába a robbanás irányában legyen. No de mit csinál akkor, ha az atomrobbanás a levegőben történik?

– Kézre állok . . . – hangzott a talpraesett válasz.

AZ ELLENŐRZÉS

Az ezred törzsfőnöke meg akart győződni éjszaka arról, hogy a telefonközpontosok hogyan látják el a feladatukat. Felhívta tehát a lakásáról a laktanyát.

– Halló! Itt Kádár őrnagy.

A központos, aki mellesleg nagy kópé hírében állt, azt hitte, hogy a századnál levő társa űz vele tréfát.

– Te vagy az, Bütyök? – válaszolta. – Megismertem mindjárt a hangodat. De mit zavarsz engem éjnek idején?! Éppen most fogtam el a rádióügyeletesünk piros ultiját.

ÖNKRITIKA

A kihallgatáson alaposan megmosta a század parancsnoka Gurigás honvéd fejét, akit tegnap a készültség a város parkjában egy lánnyal talált. Mint kiderült, a katonának nem volt kimaradási engedélye.

– Mondja meg őszintén, hányszor ment már ki a városba engedély nélkül?

– Elnézést kérek, százados elvtárs, én önkritikát szeretnék most gyakorolni, nem pedig dicsekedni.

ÍGY MÁR ÉRTHETŐ

Budai honvéd – aki mellesleg gépkocsivezető volt – egy gyakorlaton elvesztette a géppisztolyának a tisztító szerelékét. Amikor a következő fizetés alkalmával ezt levonták a zsoldjából, felháborodottan tiltakozott.

– Nem értem a dolgot. Mi lenne akkor, hogyha én egy istenhátamögötti helyen kiszállnék a gépkocsimból és ezalatt valaki ellopná a kocsit. Akkor is kellene fizetnem?

A század parancsnoka türelmesen magyarázta neki, hogy a honvédségnél minden esetben meg kell téríteni a kárt.

– Ó, most már értem – bólintott Budai honvéd –, hogy a kapitányok mért fulladnak inkább vízbe, amikor süllyed a hajó.

Pesti Dekameron

A SZURKOLÓ

(Egy leány áldozatot hoz a kedvenc csapatáért.)

Sokaknak feltűnhetett már a Népstadion lelátóin egy bizonyos fiatal leány, ki nem csupán szépségével és eleven természetével hívta fel magára a figyelmet, de minden alkalommal a legszembetűnőbb arany-barna ruhában érkezett meg a labdarúgó mérkőzésekre, és még a kalapjába is arany-barna szalagot font be, mivelhogy élt-halt az arany-barna színeket viselő PÜFFCÉ csapatáért, és minden egyes PÜFFCÉ gól után összevissza ölelte a szomszédját, és ezért számosan vetélkedtek is azért, hogy mellé ülhessenek, valahányszor csak jó formában volt a PÜFFCÉ csatársora. És ahogyan a vége felé közeledett a labdarúgó bajnokság, úgy fokozódott a férfiak vetélkedése a csinos leány körül, kit egyébként Istenhegyi Mártának hívtak, hogy ki legyen majd az a szerencsés, ki az utolsó fordulóra kísérheti el Mártát a stadionba, mert úgy gondolták, hogy a bajnokság elnyerésekor a leány azt sem fogja tudni, hogy mit is csináljon örömében.

Történt pedig, hogy a bajnoki cím elérésének a küszöbén a PÜFFCÉ egy olyan ellenféllel került szembe, mely csapat számos borsot tört már a PÜFFCÉ orra alá, és nem egy esetben ütötte el őket a győzelemtől. És minthogy ezúttal még különösképpen is nagy fontosságú lett volna a győzelem az arany-barnák számára, a leánynak örökösen csak az járt a fejében, hogy milyen módon segíthetne csapatának a győzelemben, annál is inkább, mert már egy új, arany-barna szoknyát is megrendelt magának, melyre reáhímeztette valamenynyi játékos nevét, és egy felkiáltójellel ugyancsak azt is még, hogy: Bajnokcsapat! Tépelődése során végül is eszébe jutott egy jó gondolat és így szólt magához: Mostanáig csupán annyi segítségére voltam a PÜFFCÉ-labdarúgóknak, hogy csatakiáltásokkal iparkodtam erősíteni a fiúk harci kedvét és elszántságát. De vajon nem tudnám-e még eredményesebben is hasznosítani magamat a győzelem érdekében, ha mondjuk az ellenfél harci erejéből vennék el valamennyit, és az ellenfelet fullasztanám ki a mérkőzés előtt. Ilyenmódon, ha mondjuk az ellenfél kulcsemberével táncolnám át az összecsapás előtti éjszakát, akkor bizonyos, hogy olyannyira megtépázhatnám a kulcs-ember erőnlétét, hogy csak lézengene a pályán és ólomsúlyt érezne a lábában már az első negyedóra után. És igazán elég csinosnak mondanak ahhoz, hogy e tervemet végre is hajthassam.

Amint ezeket Márta végiggondolta, nyomban a tettek mezejére lépett és minekutána kifürkészte, hogy az ellenfél kulcs-embere hol szokta volt vacsoráját elfogyasztani, maga is abba az étterembe sietett, gondosan ügyelve arra, hogy ezúttal semmiféle aranybarna ruhadarabot ne viseljen. Ott pedig, miután, nagy ügyesen úgy intézte, hogy éppen a kulcs-ember asztala mellett telepedett le, a lendületes labdarúgó már a második fogás után

maga szerzett a leány húsételéhez egy mustáros edényt, a süteményt pedig már közösen rendelték meg. És Márta nem kis elégedettségére a férfi maga vette át az este irányítását és azt ajánlotta kisvártatva a leánynak, hogy igyanak meg még egy kávét a Papucs-bárban, hol más labdarúgók is szívesen és gyakorta szoktak elfogyasztani citromszörpöket és ehhez hasonló, egyéb üdítő italokat. Márta pedig, rövid szabódást színlelve, szívesen beleegyezett a programba, mivelhogy magának is éppen a terve szerint való volt a további éjszakázás és az ellenséges kulcs-ember fárasztása. Taxiba ültek tehát és elmentek a Papucs-bárba, hol a vendégek között már számos labdarúgó is helyet foglalt, kiket Márta sorra felismert, és még az arany-barna színek is képviselve voltak az egyik asztal mellett, a leány pedig erre úgy érezte, hogy nem mindennapi áldozatot vállal csapatáért, hogy nem a PÜFFCÉ fiúkkal ismerkedik össze, hanem az ellenséges kulcs-emberrel szórakozik. De nem hagyott fel szándékával, s ezért mindjárt táncolni hívta az új ismerősét, szoros emberfogást alkalmazva, a gyors táncoknál pedig olyan erős iramot diktált, hogy azt még egy félidőn át sem igen lehetett volna erőnléttel bírni. És ezzel fel is hívta maguk iránt az érdeklődést, de legfőképp az ellenfél edzőjének érdeklődését keltette fel, ki maga is itt tartózkodott a helyiségben, hogy szemmel tarthassa fiait, kikről tudta, hogy merre szeretnek az edzőtáborozásokon kívül táborozni. És aggodalma még csak fokozódott, midőn az arany-barnák asztalánál, ahol már jóideje figyelték az ellenfél mozgását a parketten, az egyik játékos hangosan így szólt, hogy az edző is meghallotta:

— Százat teszek egy ellen, hogy ez az élénk mozgású leány ugyanaz, kit minden alkalommal ott láttunk már a mi szurkológárdánk közepén, tetőtől talpig aranybarna kalapban és szoknyában!

Amint az ellenfél edzője ezeket hallotta, aggodalma egyszeriben gyanakvássá fokozódott, mintha csak kitalálta volna a leány tervét. Minthogy pedig nemcsak jó edző, hanem jó taktikus is volt, mindjárt kigondolt egy ellentaktikát is az éjszakai mérkőzésre. Ekkor magához intette az egyik jókülsejű labdarúgóját, kinek történetesen húzódás volt éppen a jobb lábában és ezért nem vállalta a bajnoki fordulóban a játékot. Az edző pedig így szólt bizalmasan hozzá:

— Kedves fiam, Balázs, jóllehet a mérkőzésre nem vállaltad a játékot, azonban ma éjszakára mégis vállalni fogod, mivelhogy egészen újszerű feladatot kapsz.

Miután néhány szóval ismertette előtte a dolgot, Márta és a kulcs-ember asztalához telepedtek és a bemutatkozás után az edző így szólt a leányhoz:

— Jól nézze meg ezt a fiút, kislány, kivel ide ültünk magukhoz, mert bizony rajta áll vagy bukik majd a győzelmünk. Ő lesz ugyanis a mi titkos kulcs emberünk, ki, miközben azt gondolják róla, hogy hátravont középcsatárt játszik a pályán, közben váratlan előretörésekkel legalább négy-öt alkalommal sakk-mattra játssza majd a híres PÜFFCÉ-védelmet, és mire felocsúdnak, már legalább két, de inkább három gól lesz bent hálójukban. Csak aztán bírja majd ez a fiú szusszal a kulcs-feladatot!

Az edző, miközben így beszélt, az asztal alatt titokban megrúgta a valódi kulcs-játékos lábát, Márta pedig így szólt magában:

— Az ördögbe, csaknem felsültem a tervemmel és rossz lóra tettem! De úgy látom, hogy még nincsen veszve semmi, hiszen ez az új fiú máris meresztgeti rám a szemét!

Balázs pedig az edzői utasításnak megfelelően mindjárt foglalkozni kezdett a leánnyal, az pedig övele, és ilyenmódon a lehető legrövidebb idő alatt megértették egymást, mivelhogy a leány keveset reklamált. Nem sok idő múlva, azt súgta a fiú a leány fülébe, hogy szökjenek el az edző szeme elől, és így is cselekedtek, és egy alkalmas pillanatban elsompolyogtak a Papucsból. A leány pedig később titokban bevallotta magának, hogy már szinte nem is bánja, hogy az ő kulcs-embere milyen kiváló erőnlétben van, miközben a férfi csakugyan kulcs-embernek bizonyult, mivelhogy egyre többet gondolt a lakás-kulcsára.

Vasárnap pedig, hogy a Népstadionban megjelent a két csapat és kifutott a pályára, Márta szinte hinni sem akart a szemének, mivelhogy az ő kulcs-emberét, a titkos hátra vont középcsatárt nem találta a játékra felálló ellenfél tizenegyében, és a leány úgy érezte, hogy ekkora luftot még egyetlen csatár sem rúgott soha, mint amekkorát ő. De miután az arany-barnák a nehéz mérkőzésről győztesként vonultak le a pályáról, végül Márta is egészen megvigasztalódott és később még szívesen is gondolt arra, hogy milyen eredményesen vette ki a részét a bajnokságból.

Somogyi Pál

Vizsgák

TANMŰHELY – olvastam a bejárat feletti táblán, s valami hirtelenjött kíváncsiság kezdett gyötörni: vajon hogy állunk férfi fodrászati iparunk jövőjét illetően, nincs-e baj az utánpótlással?

Beléptem. Harsány jó napot fogadott, s egy gyors körbepillantás meggyőzött arról, hogy lányosztályba kerültem. Az egyetlen férfi, feltehetően az osztályfőnök, felcsillanó szemmel nézett lobogó fürtjeimre.

– Hajvágás lesz, ugye?

– Csak borotválás – ábrándítottam ki, s életemben először támadtak kisebbségi komplexumaim ötletszerűen

elhelyezkedő, s mindössze egynapos szakállam miatt.

– Ki nem borotvált még ma? – nézett végig a lányokon a Mester, s láttam a tekintetén, hogy most egy gyenge tanulót készül kiszúrni.

– Na, nézzük csak... hm, Ács! Ez épp magának való feladat, úgyis javítania kell pakonpartigazításból...

Egy kis szőke lány bújt elő a hátsó sorból, segélykérően nézett a többiekre, majd hozzámlátott. A mester és az osztály félkörben helyezkedett el mögöttem, bíráló szemmel figyelték a pamacs útját.

– A füle mellett is! – hallottam a súgást, s igyekeztem úgy fordulni, hogy mindenhol érjen a szappanhab.

– Beszélgetni – mutogatott a szájára egy pöttöm éltanuló, s a kis szőke rögtön vette a jelzést, élénk fejtegetésbe kezdve a Fradi hullámzó teljesítményéről. A tükörből figyeltem a Mester arcát, és megkönnyebbülten láttam, hogy elégedetten bólogat, majd valamivel az ádámcsutkám előtt egy hadvezéri mozdulattal leinti a borotvát.

– Na, vegye át tőle, Kovács, ez már magának való feladat!

Büszkén feszítettem meg a nyakamat, melynek szőrtelenítése egy eminenst igényel, s közben cinkosan összemosolyogtam az első felelővel; senki sem vette észre, hogy az állomon megvágott egy picit.

Az osztályelső pillanatok alatt lefelelt belőlem, s őt követően borotvához jutott még a jobb arcomon két közepes, az állcsúcsomon egy jó és a füleim körül egy kitűnő, ösztöndíjas tanuló.

– Mivel dörzsöljem be? – tette fel a szokásos kérdést a névsor utolsó tagja, miután már jövőheti szakállammal is végzett, s én kárpótlásul gyenge minőségemért, egy főúri gesztussal lefeleltettem őt még pitralonozásból, szeszbedörzsölésből és hátrafésülésből.

Tükörsima arccal, hatféle arcdörzsszer illatát árasztva emelkedtem fel a székből, s tudtam, hogy most nekem kell vizsgáznom a „Mennyi borravalót ad a kedves vendég?" című tárgyból.

Puskás Levente

Gyöngéd célzás

Magyaros vendéglátás

– Kicsit erősre sikerült a feketekávé...

A meglepetés

A két pesti fiatal asszony a Mariahilferstrassei kis penzió kopott díványán kuporgott és a pénzét olvasta. A schillingeket. Utolsóelőtti bécsi napjukon igyekeztek még beosztani a maradék valutát. Vera beszélt:

– Az uramnak nem vettem semmit. Igaz, a lelkemre kötötte, neki semmit se vásároljak, magamra költsek minden grosnit. Mégis meg-

ígértem, hogy kap tőlem valami meglepetést. Imádja a meglepetéseket. Sohase engedi előre elmondani, hogy mi lesz a vasárnapi ebéd. Most aztán kitaláltam számára egy nagyszerű meglepetést.

– Mi az?

Vera suttogóra fogta a hangját:

– Neked se mondom meg. Hadd legyen a számodra is meglepetés.

Elváltak egymástól, és amikor délután újra találkoztak a penzió naftalinszagú halljában, Lenke riadtan bámult Verára.

– Meg sem ismertelek. Megőrültél? Szőkére festeted a hajadat?

Ott állt előtte Vera, a haja szőkén hullámzott, mint a júliusi búzakalász.

– Ez lesz a meglepetés. Mindig viccelt velem, hogy szőkén még jobban tetszenék neki. Képzeld, amikor meglát a pályaudvaron! Sokba került ez az ajándék, de megérte!

Lenke, a mindig aggodalmaskodó, kicsit fontoskodó jó barátnő egyszerre felsikoltott:

– Jajajaj!

– Mi történt?

– Vera, hát te sohasem gondolkozol? Mit tettél? Nézd meg az útleveledet! Be van írva, a haja: fekete. És ott áll egy platinaszőke nő a határrendőrök előtt. Az osztrákok nem engednek ki, a mieink nem engednek be! És micsoda vizsgálat lesz! Hova dugjam a második orkánkabátot?!

A nők gyorsan tudják egymást pánikba kergetni. Gyorsan csináltak még egy pénztári leltárt, és tíz perc múlva Vera újra a méregdrága bécsi fodrász székében csücsült. A pesti vonatba éjfekete hajjal szállt be.

A határon a rendőrtiszt pillanatnyi figyelemre sem méltatta Vera hollófekete fürtjeit, a vámtiszt sem a nőket nézte. Amikor az egyenruhások leszalutáltak, Vera szinte sírva súgta oda a barátnőjének:

– Milyen kár, megmaradhattam volna szőkének. Mindig ez volt a vágyam. És mennyi pénzt adtam ki! Látod, mert olyan becsületes voltam, hogy nem akartam a hamis útlevéllel utazni.

Illene sajnálni a szegény, becsületes Verát, de felesleges. A becsületesség mindig elnyeri jutalmát. Akik két nap múlva találkoztak vele a Váci utcán, megcsodálhatták aranyszínben csillogó szőke haját. Lenke meg sem lepődött.

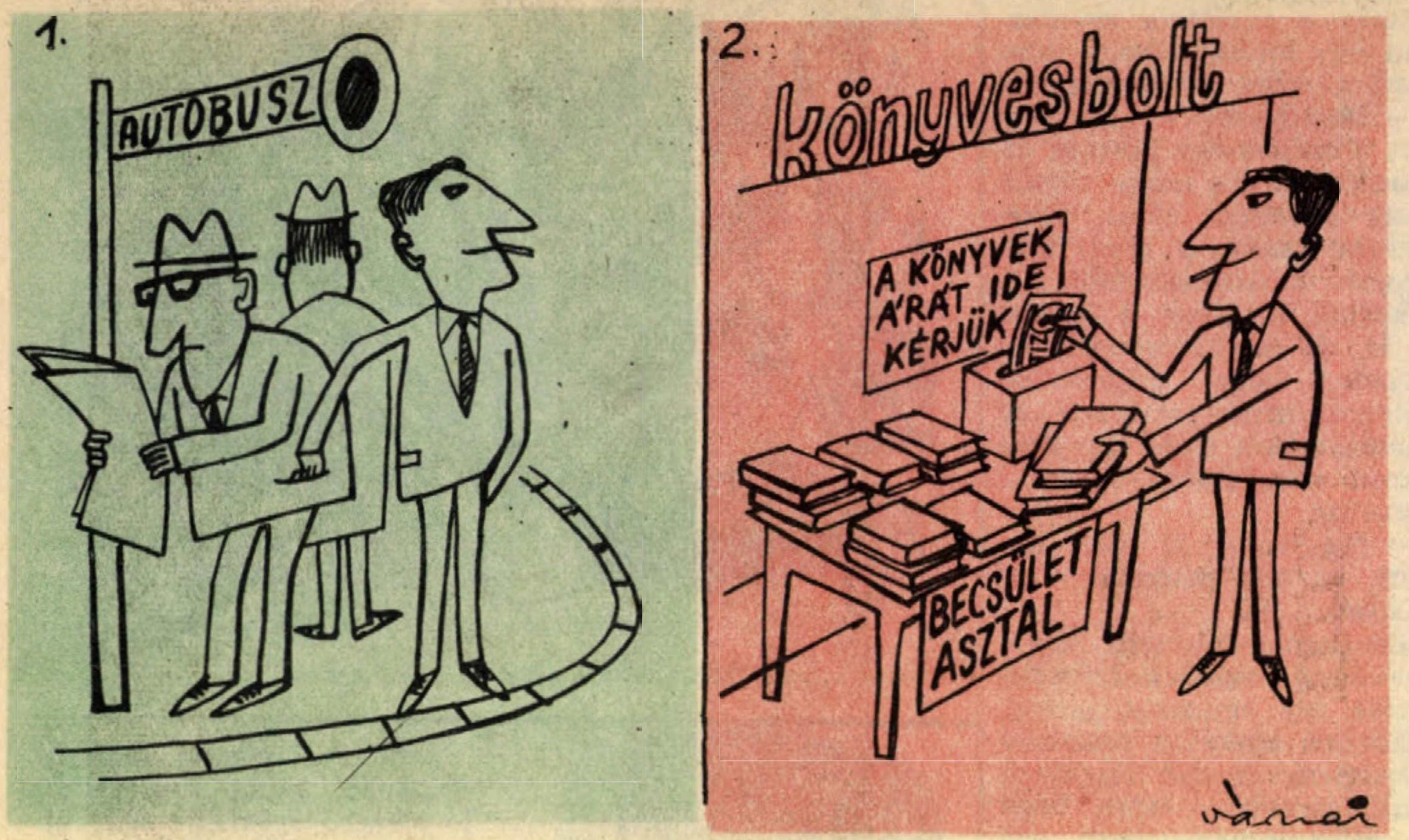
– Gratulálok – mondta. – Hol is csináltattad?

– Ilonkánál, a rendes fodrásznőmnél. Ugye, milyen jó? Az uramnak is nagyon tetszik. Mondta is: látod, fiam, mennyivel olcsóbb, mintha Bécsben festetted volna a hajadat.

Stella Adorján

A becsületes ember

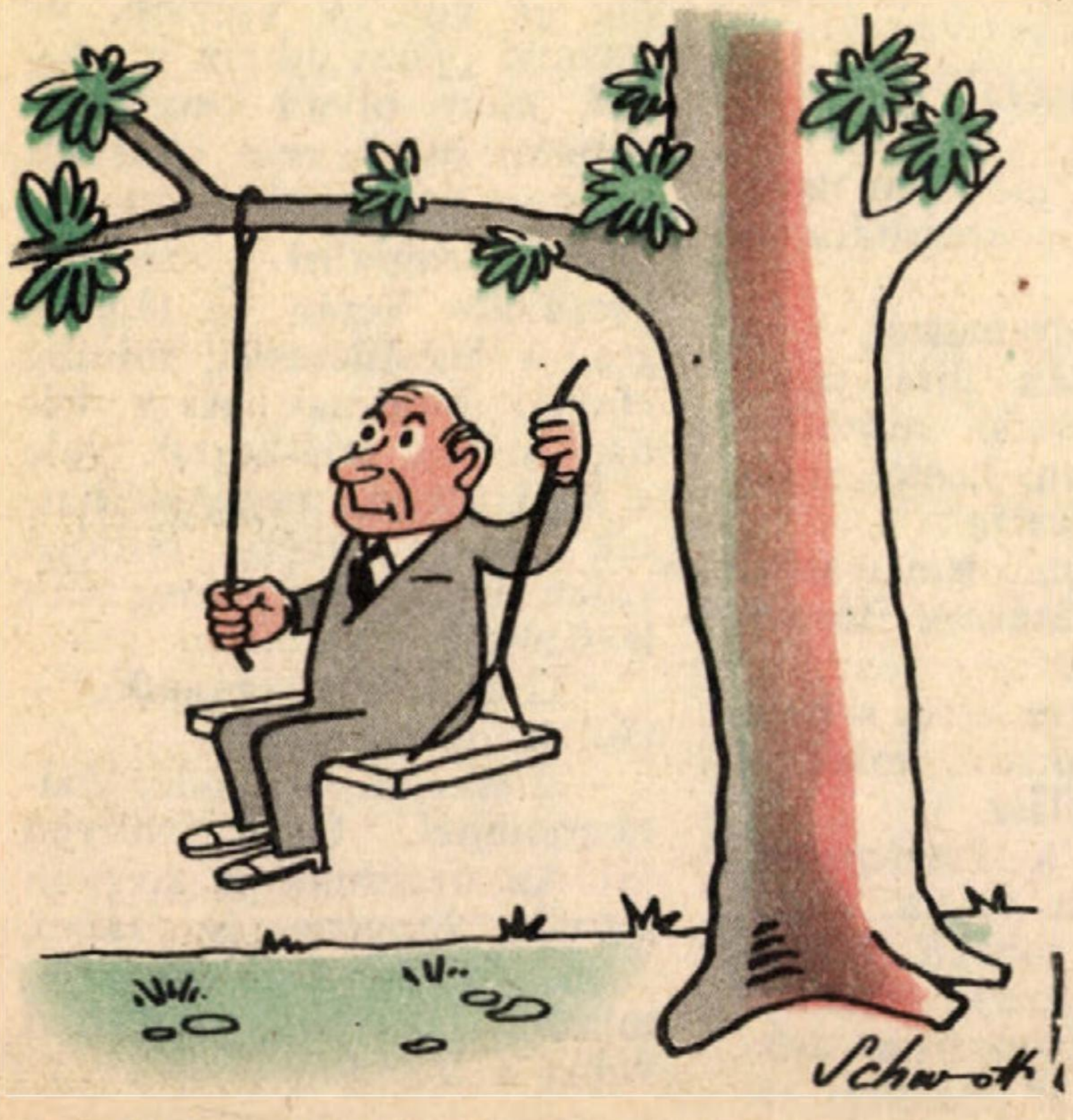
Várnai György rajza

Pénz beszél...

Nincs reménytelen helyzet

EZT OLVASTUK

Kinek süt a nap?

Kedvenc film-színházi hetilapunkban olvastuk, hogy Daniele Delorme „nagy utat tett meg". Merthogy „a rendezők eddig csak olyan nők alakítására tartották alkalmasnak, akik mindig az élet árnyékos oldalára kerülnek. (Nemrégen még Shaw Szent Johannáját alakította.) Most Antoine Bourseiller rendező felfedezte, hogy a színésznő másfajta szerepre is alkalmas. Marie Soleil című filmjében egy olyan nőt alakít Daniele Delorme, aki átmenet a sztriptiz görl és az utcalány között".

Szó, ami szó, ideje volt már egyszer kimondani, hogy nagyon árnyékos a nemzeti hősök élete. Hogy egészen őszinték legyünk, mi is napfényesnek tartjuk azokat a tájakat, ahol esti órákon átmeneti, valamint utcalányok terülnek el. Józan kispolgári felfogásunk szerint Nitribitt kisasszony és a többi pajkos leányka élete feltétlenül megérdemli a „napfényes" jelzőt és minden árnyékos gondolatunk az unalmas hősöké, akikről az iskolában tanultunk. Mert amaz az igazi, édes élet. Egyetértünk a képaláíróval: a művésznő szerepkörében példásan nagy utat tett meg. Eljutott a sötétlő mélységből oda, hol kéklik az ég és szikrázik a napsugár.

A máglyáról a nyilvánosházba.

(marthy)

Pesti tudósítónktól

Vannak meteoropaták, akik jobban kínlódnak a frontátvonulásoktól, mint a vert hadvezér. Minden időváltozást megszenved-

nek, de mint mindent, ezt a tulajdonságot is sokféle szempontból lehet nézni. A napokban a villamoson egy középkorú hölgy magyarázta barátnőjének:

– Megéreztem az időváltozást! Úgy fájt a fejem, hogy majd széthasadt!

A büszkeségtől csak úgy ragyogott.

A filmművészet nagy ügye a telefon feltalálásával lendült előre. Telefon nélkül alig lehet elképzelni filmet. Amikor már ellanyhul a cselekmény, hirtelen éles hangon megszólal a telefon, majd bekövetkezik a fordulat.

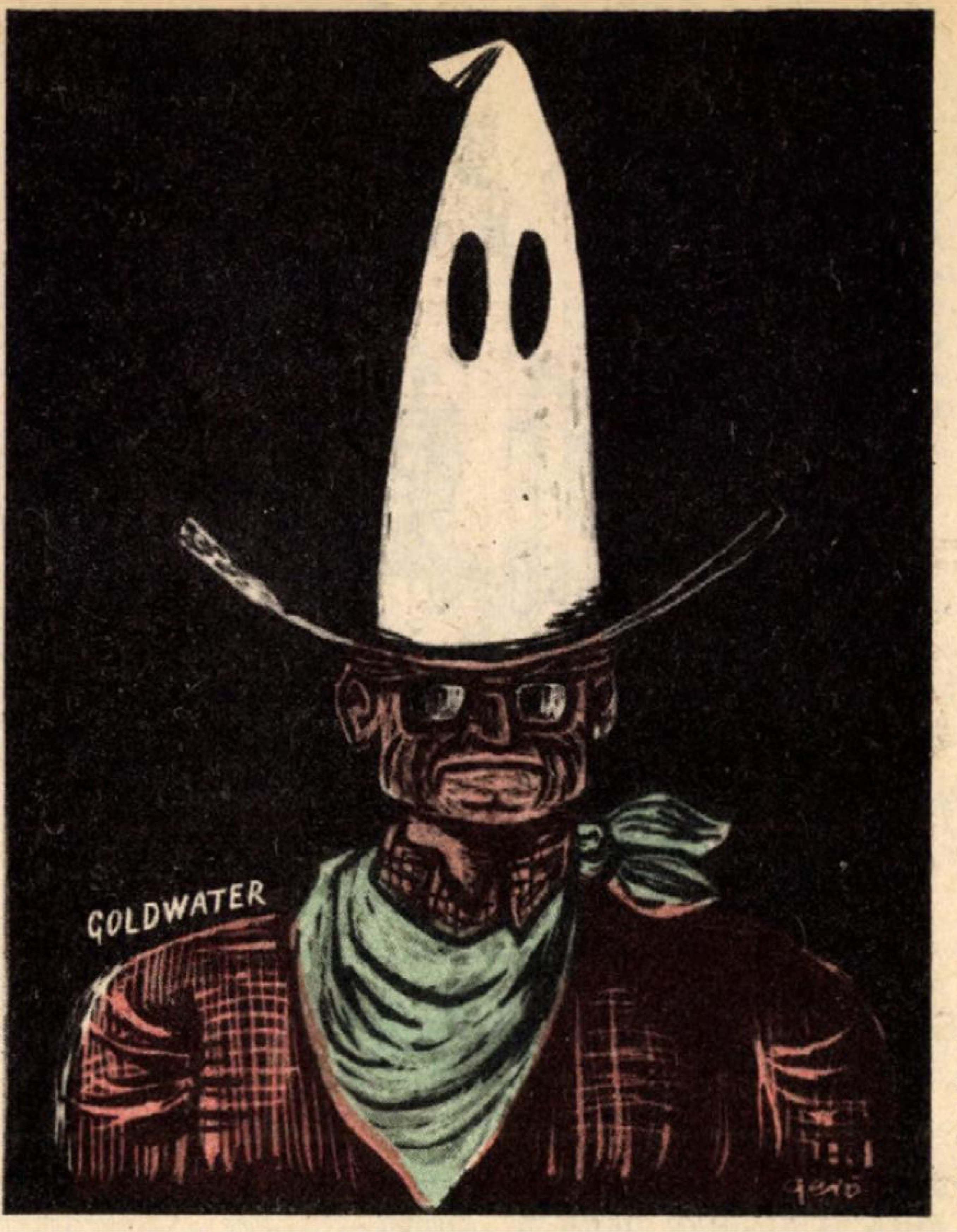
Nem tudom, megfigyelték-e, filmen soha sincs téves kapcsolás.

Divatos kifejezéssel szeretném megkérdezni csillagászainkat: a világegyetem mióta üzemel?

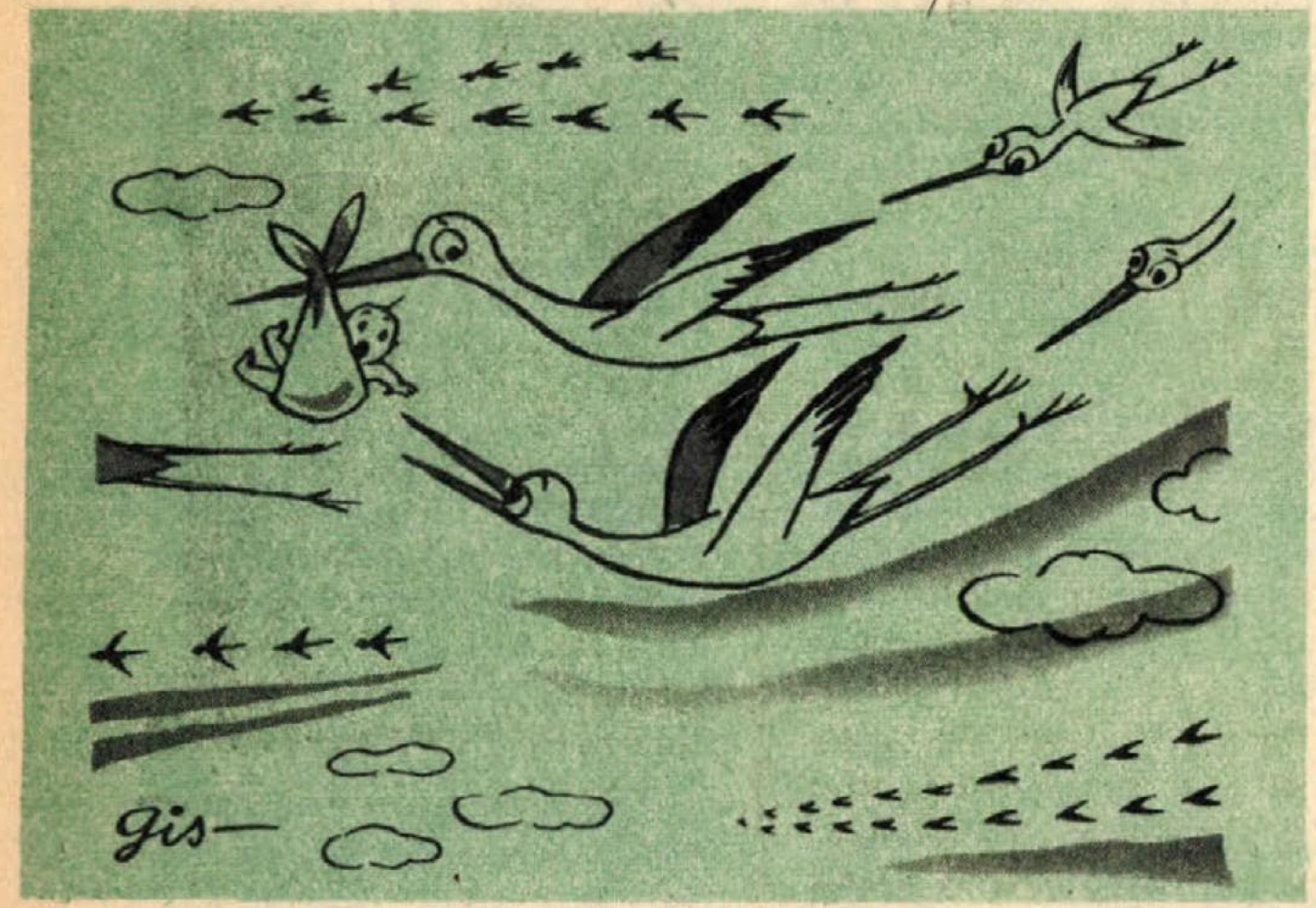
f. l.

Egy kalap alatt

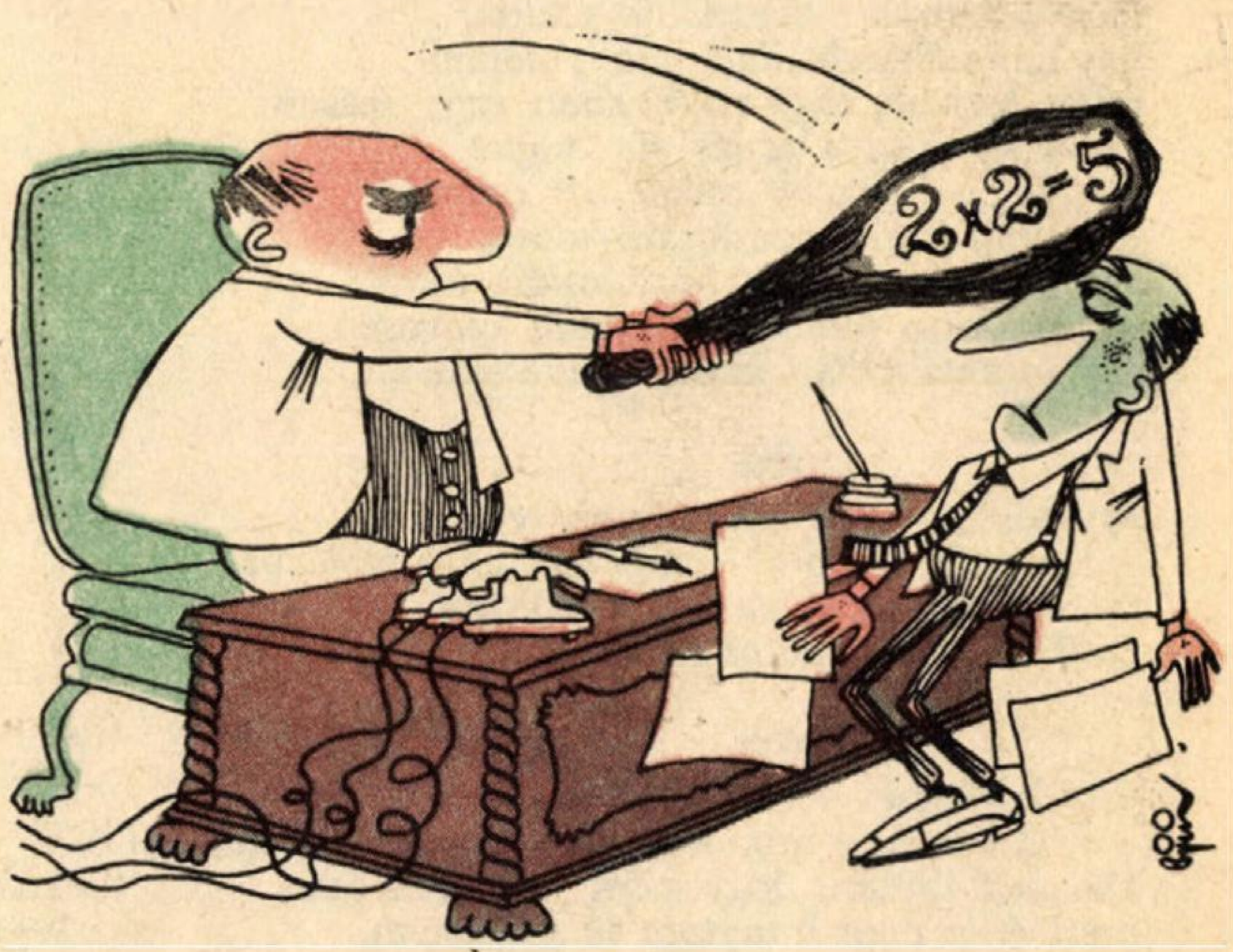
Gerő Sándor rajza

Őszi költözködés

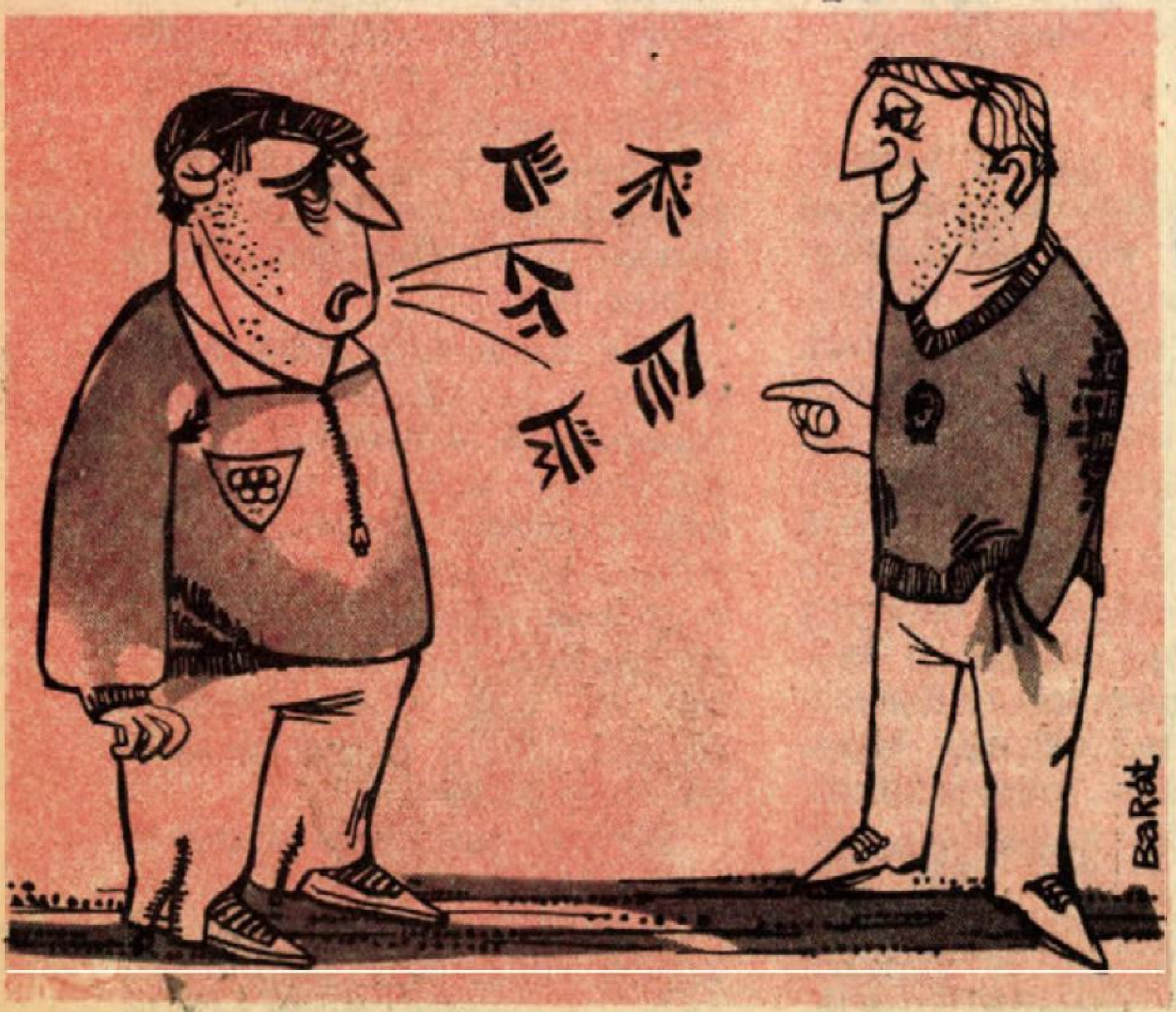

– Hát ezt hova viszed?
– Már nem volt időm leadni! . . .

Egyenlőtlen küzdelem

Készülődés az olimpiára

– Úristen, Jancsi, te megtanultál japánul?
– Dehogy, csak véletlenül lenyeltem egy japán tranzisztoros rádiót.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Halatlan halbolt" című cikkükre közöljük, hogy az V. kerületi Tanács csak abban az esetben biztosította annak idején számunkra a bolthelyiséget, ha azt az engedély megadásától számított három hónap alatt megnyitjuk. A sortatarozás azonban teljesen illuzórikussá tette a bolt *nyitvatartását*, bár vállalatunk még veszteség árán is igyekezett a boltot üzemeltetni. A bolt rendbehozására viszont megfelelő kapacitás híján még nem kerülhetett sor. Intézkedtünk azonban, hogy még más munkák rovására is a halkonzerv- és a mellette levő csemegeboltot rendbehozzák és mielőbb megkezdhessük azokban az árusítást.

Csemege Élelmiszer-keresk. V.
Koltai György ig.

„Birkacsárdát Budapestnek!" című cikkükre közöljük, hogy szeptember 11-től a József körúton újonnan berendezett „Góbé" éttermünkben birkából készült különleges ételek legszélesebb választékát biztosítjuk a budapestieknek.

VIII. ker. Vendéglátóip. V.
Polacsek György ig.

Óvintézkedés a TSZ-irodán

Emlék és tanulság

1.

Mint lábadozót, a kórházi ágyon
elfog a könnyű délutáni álom,
a sima, olajfestésű falak
a meserivaldába siklanak
és mint megannyi bűvöletes ördög,
felsorakoznak táncoslábú görlök,
kik hajladoznak, dalolnak vidáman,
talán húszan vagy negyvenen vagy százan.
Majd kivonul a zenés víg csapat,
de egy, a legszebb mégis ott marad.
Az álom köde: szétfoszló keret,
ám ott van ő, mert hozzámlép, nevet:
– Forduljon falnak – mondja kedvesen –
egy injekciót kap most, kedvesem!

2.

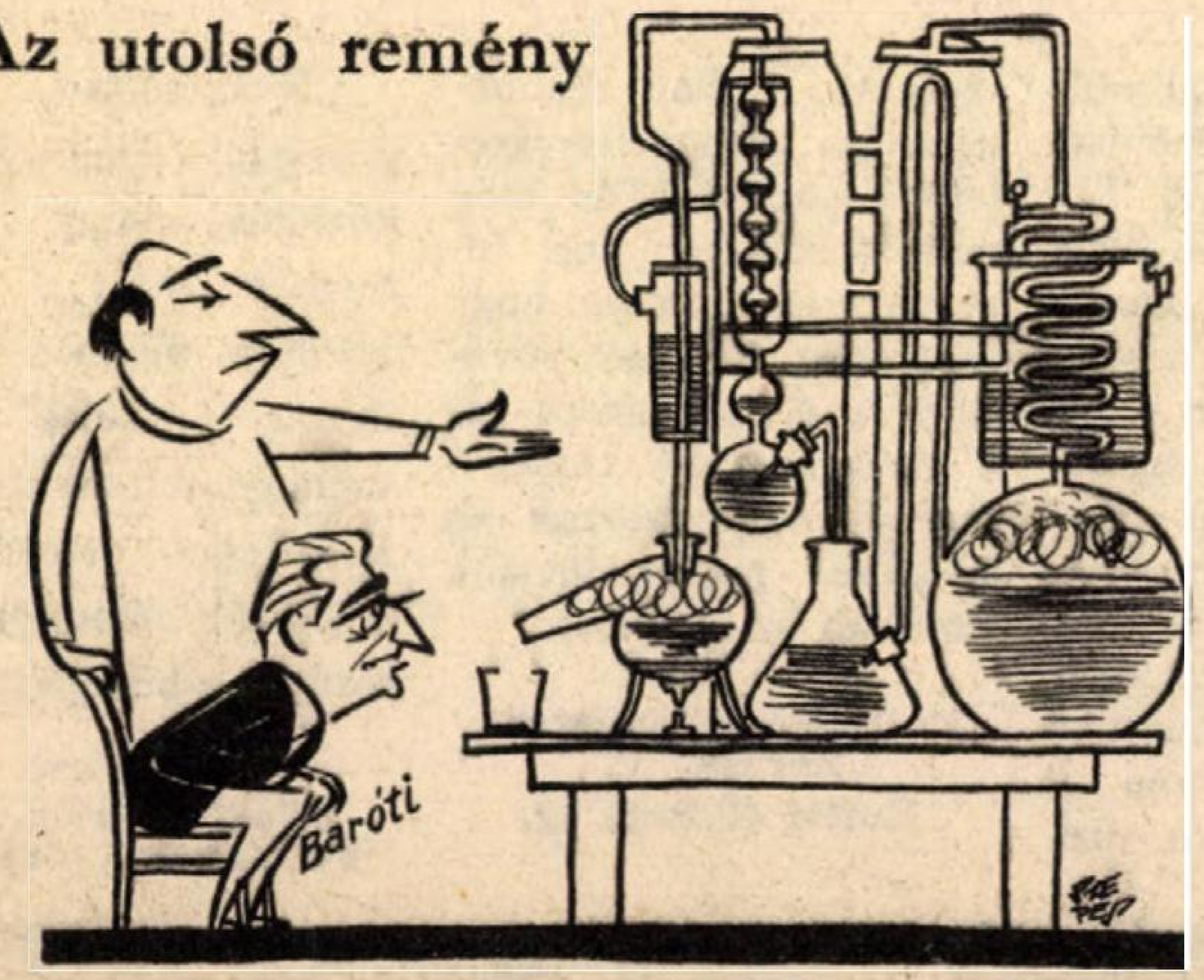
Egy tábla csokit adtam neki végül.
– Ezt mért kapom? – No hát, engesztelésül,
mivelhogy oly udvariatlan voltam,
amikor kezelt, hátat fordítottam!

3.

Este kérdezte: – Adjak altatót?
– Köszönöm – mondtam –, nem kell az nekem! –
De megbántam, hogy nem fogadtam szót,
mert éjjel nem hunytam le a szemem.
Nos, ilyenkor az ember mit csinál?
A kis noteszbe följegyeztem szépen:
„Ha szép, ifjú nő bármivel kínál,
azt vissza ne utasítsd semmiképpen."

Lovászy Márton

Az utolsó remény

– Hátha sikerül szélsőcsatárt szintetikus úton előállítani . . .

GÉPESÍTETT HÁZTARTÁS

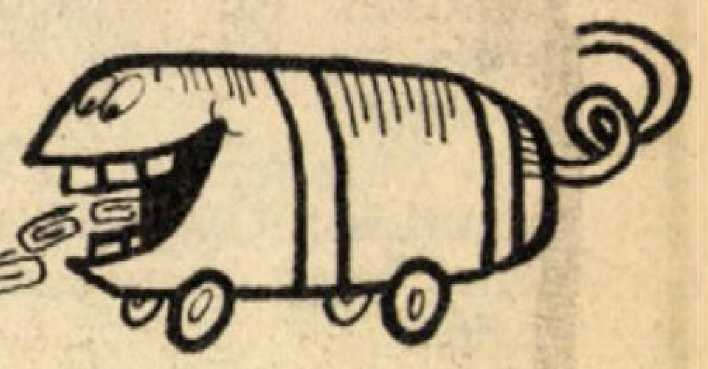
XII-ik Mariska után úgy döntöttünk, hogy bejárónővel nem kísérletezünk tovább. Elvégre ma már, a gépesítés korában nem olyan nagy ügy az a háztartás, csak igénybe kell venni mindazt a könnyítést, amit a férfiak annak érdekében találtak ki, hogy nekik ne kelljen dolgozni a ház körül. Férjem is így szólt:

— Tudod, fiam, hogy minden tányért leejtek, a partvissal pedig leverem a kedvenc vázádat, s így nem sok hasznomat látod a takarításban. Ellenben megveszem neked valamennyi háztartási gépet! Nem lesz gondod a házi munka!

Mosógépünk már volt, most vettünk egy porszívót, amelyet alkalmanként kölcsön adhatunk parkettvikszelőért az alattunk lakónak. Vettünk elektromos kávédarálót, turmix-fejjel, robotgépet ezenfelül egy ismerőstől kéz alatt vásároltunk egy speciális mosogatógépet a beleváló speciális tányérokkal, a robotgép mellé szereztünk motorizált burgonyatisztítót, hogy kíméljük a robotgépet, s egy ügyes kis késecskét, hogy kíméljük a burgonyatisztítót. A volt éléskamrát felszámoltuk (azt úgyis pótolja a frizsider), ide kerültek a gépek, ajtajára a fiam kiírta: GÉPHÁZ.

Miután a gépek kezelésére szolgáló valamennyi ismertetést kívülről bevágtam, hozzáláttam a takarításhoz. Eddig úgy volt, hogy a szőnyegeket odadtuk a szenesembernek, aki elvitte valahová, kiporolta, majd tisztán visszahozta valamennyit. Most előbb felporszívóztam a szőnyeg helyét, majd magát a szőnyeget, négyzetcentiméterenként, elsőnek egy lapos izével, aztán egy hosszúszőrű, kerek vacakkal, végül a maradék fél kiló port konzervatív módon kiráztam belőle a gangon. A porszívó ugyanis — a leírás szerint — nagyméretű port nem szív be, a kisméretű porral viszont vigyázni kell, mert eltömi, csupán közepes átmérőjű porszemeket szabad vele takarítani. De még ilyen esetben is gyakran ki kell üríteni a tartályt, mert ha tele van, nem szív tovább. Cérnaszálakat egyáltalán nem hajlandó bevenni, azokkal kézzel kell belerakosgatni a szájába. A porszívógép az üzemeltetése során lenyelt egy fél tucat gemkapcsot, néhány gombot, aztán, mint aki jóllakott, megállt.

A takarítás felénél tartottam, amikor dél lett, s hozzá kellett kezdenem az esti gépavató ünnepség vendégeinek fogadásához. Fagylaltmasszát kevertem, a hűtőgépből kiszedett jégkockák közé állítva az edényt, s ezt kavargattam az előírás szerint egy óra hosszat. Mire lehűlt, habot vertem, viszont, mire beletettem a habot, a massza megmelegedett. Erre az egészet a jégkockatartóba öntöttem, legyen belőle fagylaltkocka, ha nem akar péppé sűrűsödni. Aztán a húst a kuktába helyeztem, a burgonyát pedig a gépbe, de a krumplihoz a gép hozzá se nyúlt, mert a burgonyatisztítóba speciális méretű krumpli kellett volna, én pedig aprószeműt kaptam. Már forrt a víz, mikor furcsa zörej hallatszott a szobából: a porszívót elfelejtettem kihúzni a csatlakozó zsinórból, és ezért a vízforraló bekapcsolása alkalmával megindult szántalpacskáin, megindulva nekiesett a parkettkefélőgépnek, majd egy csattanás kíséretében kivágta a biztosítékot.

Míg nem volt áram a gépekben, a fagylalt ismét megolvadt, s átvette a sárgadinnye szagát, amely a kölcsönösség jegyében vaníliaillatot lehelt. Már nem volt sok időm a tépelődésre, leszaladtam a vendéglőbe — hat adag frissensültért, majd a cukrászdába, fagylaltért.

Férjem boldogan dicsérte a vacsorát:

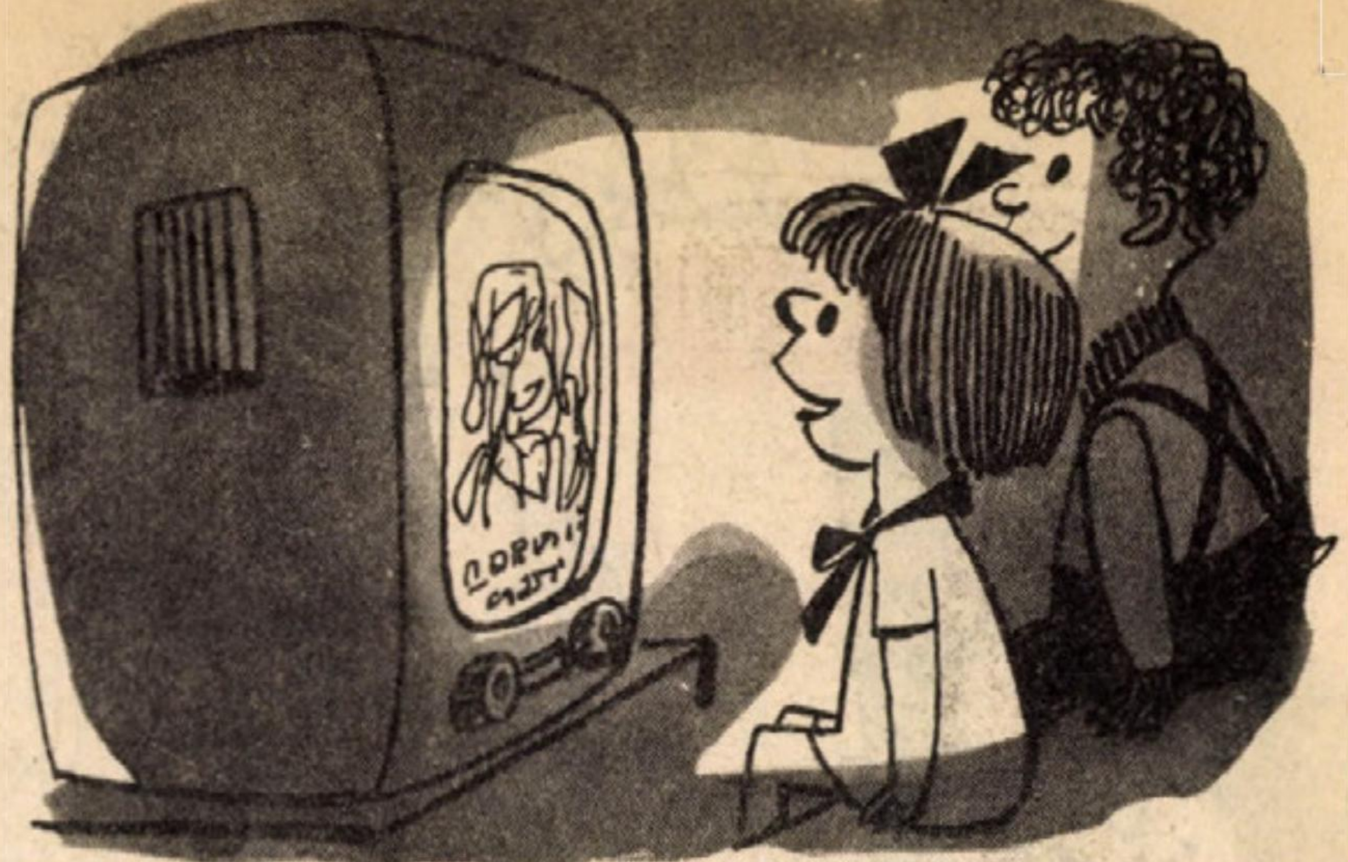
— Látod, mit tesz az, ha gépek dolgoznak helyetted! Még a pecsenye is jobb, mint máskor!

Hary Márta

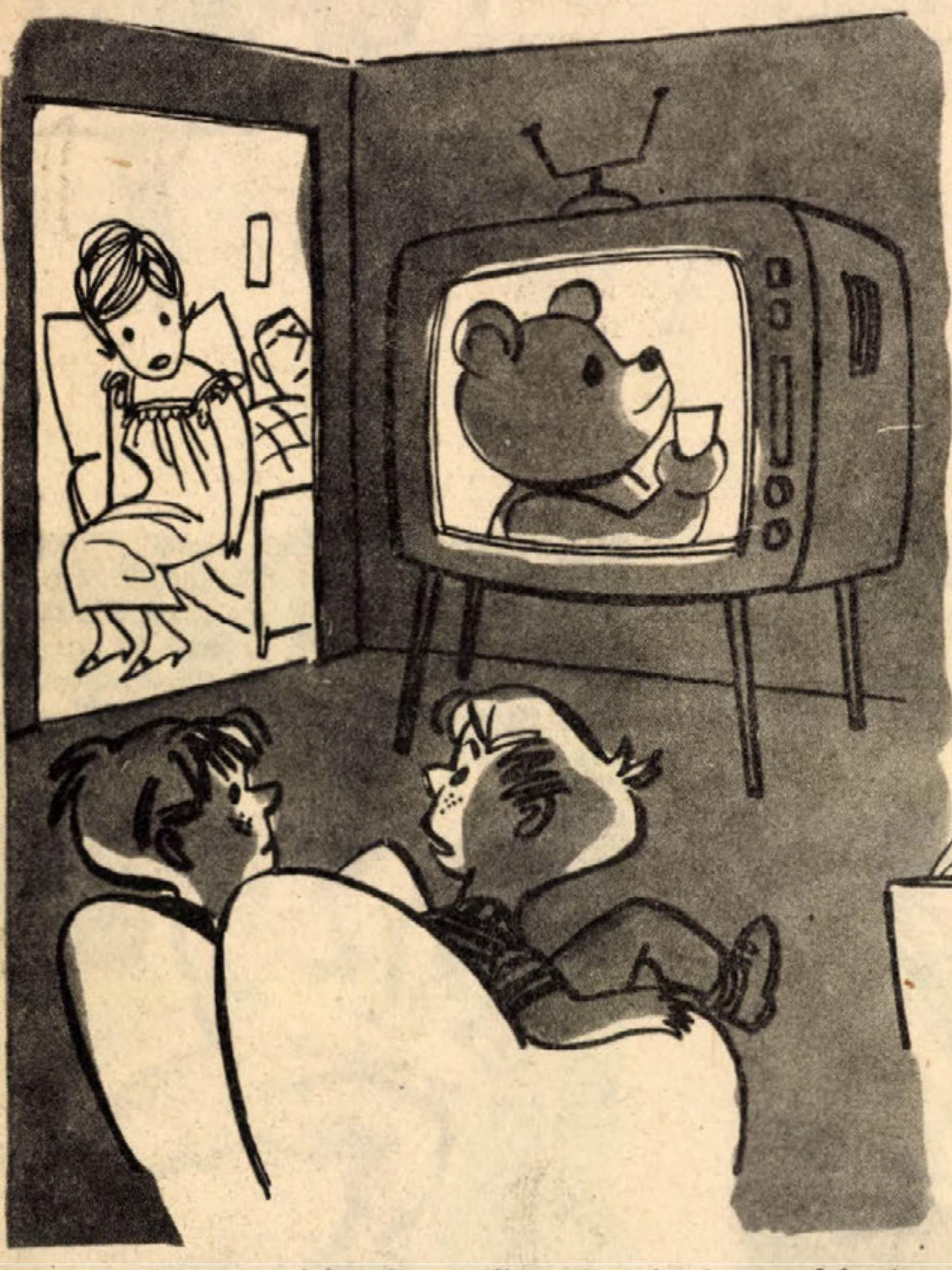
A GYEREK ÉS A TÉVÉ

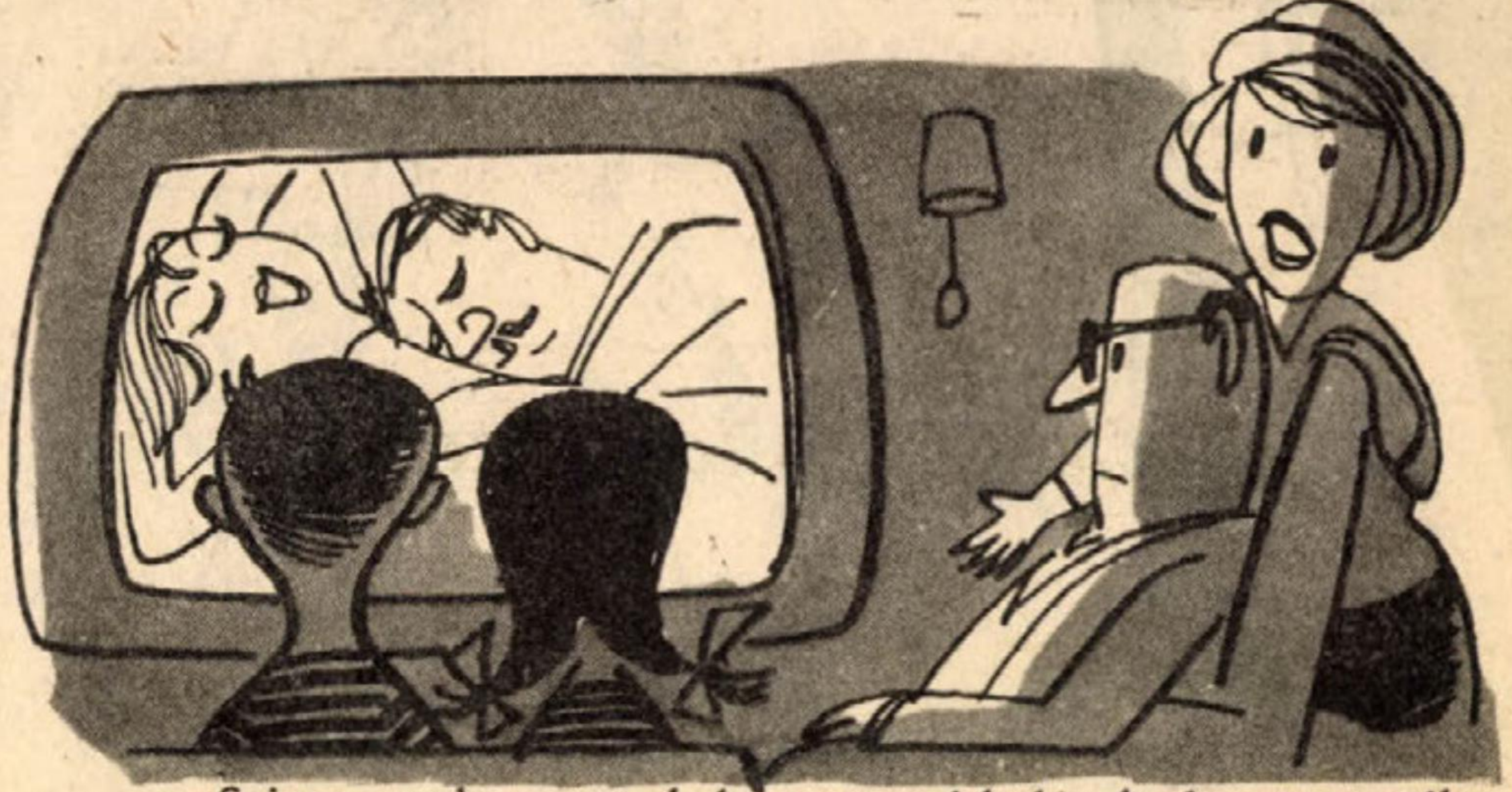
– Ne izgulj, anyu, hétfőn kialszom magam...

– Már csak a feliratok miatt is érdemes lesz megtanulni olvasni...

– Anyu, mielőtt lefekszel, csinálhatnál nekünk egy feketét...

– Sajnos, ezek a gyerekek nem az iskolának, hanem az életnek tanulnak...

– Tévé!

Vasvári Anna rajzai

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehérhez egy hitelezője pénzért megy és véletlenül éppen Fehér nyit ajtót:

– Sajnos, nem vagyok itthon – mondja.

– Tessék?

– Mondom, hogy nem vagyok itthon!

– Ezt én nem értem.

– Nézze, nem vitatkozom magával. Ha a feleségem nyitott volna ajtót, és azt mondja, hogy nem vagyok itthon, elhitte volna?

– Akkor igen.

– Na várjon, mindjárt küldöm a feleségemet.

*

Povács fia hegedűművész és kvartettjével külföldön hangversenyezik. Egy ízben Povács így ír neki:

– Kedves fiam! Nagyon örülök, hogy a kvartetteddel szép hangversenyeket adsz, oly jól jövedelmező feltételek mellett. Ha ez így megy még egy ideig, úgy remélem, nemsokára kibővítheted a kvartettet!

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

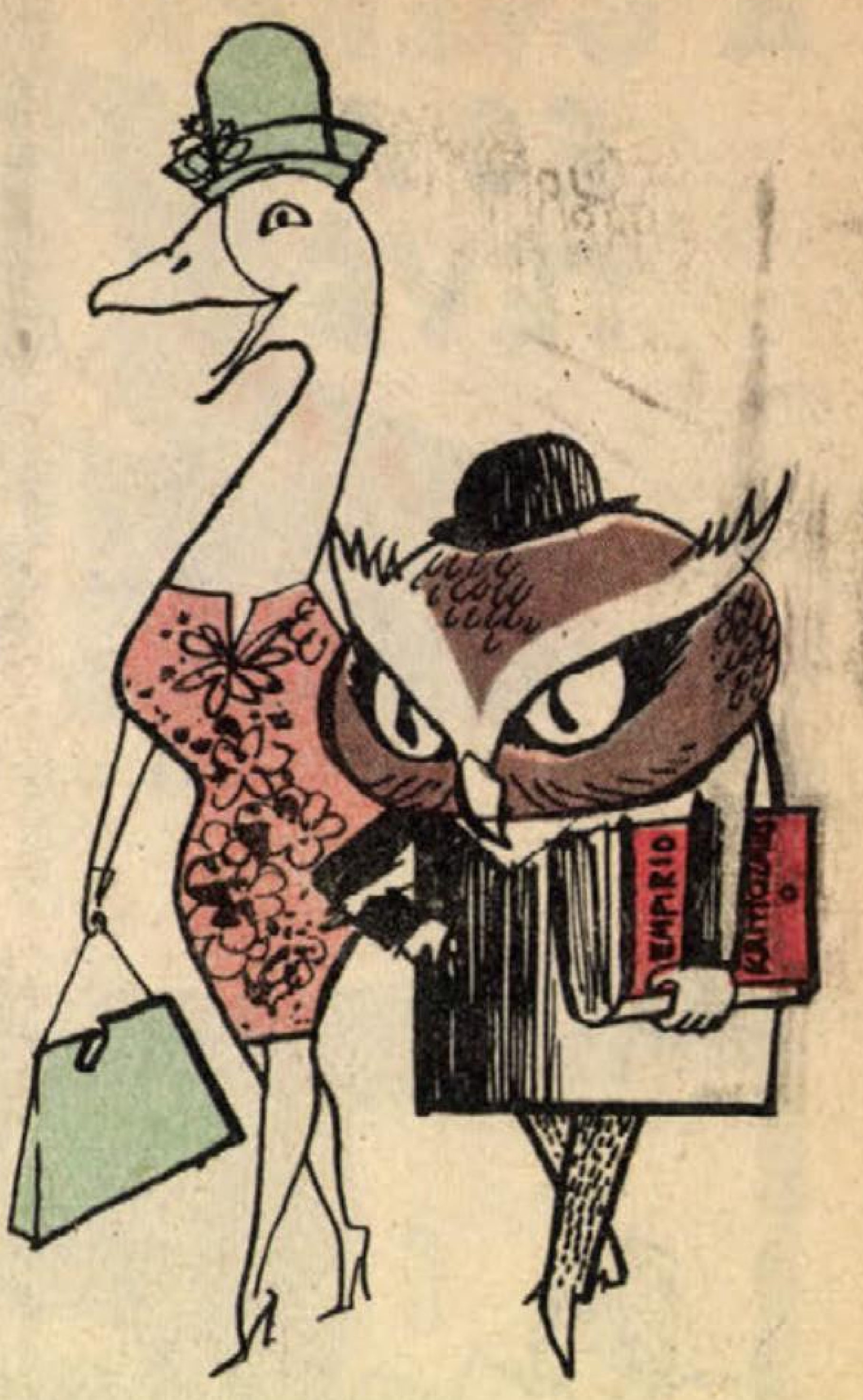
I. József, Szolnok. – F. Erzsébet, Bp. VIII., Leonardo da Vinci u. – V. Erzsébet, Bp. VIII., Baross u. – D. Flórián, Bp. Hámán Kató u. – S. László, Bp. XV., Bezerédy u. – B. Judit, VII., Hernád u. – H. István, Bp. V., Riadó u. – B. Nándor, Pécs. – K. Sándor, Bp. XII., Meredek u. – S. Károly, Sárisáp. – Sz. Gizella, Kóny. – K. Tibor, Bp. XIV., Kerékgyártó u. – Szné, Bp. XVI., Emma u. – B. János, Bp. III., Korvin Ottó u. – K. Károly, Bp. XIV., Törökőr u. – V. Iné, Bp. XII., Kapitány u. – K. László, Monostorpályi. – H. György, Szentes. – H. Attila, Kiskunhalas. – G. Ferenc, Balatonlelle. – T. Dezső, Bp. VIII., Vajdahunyad u. – Zs. Lászlóné, Bp. III., Hévizi u. – P. Nándor, Bp. Kerepesi út.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64,5568 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

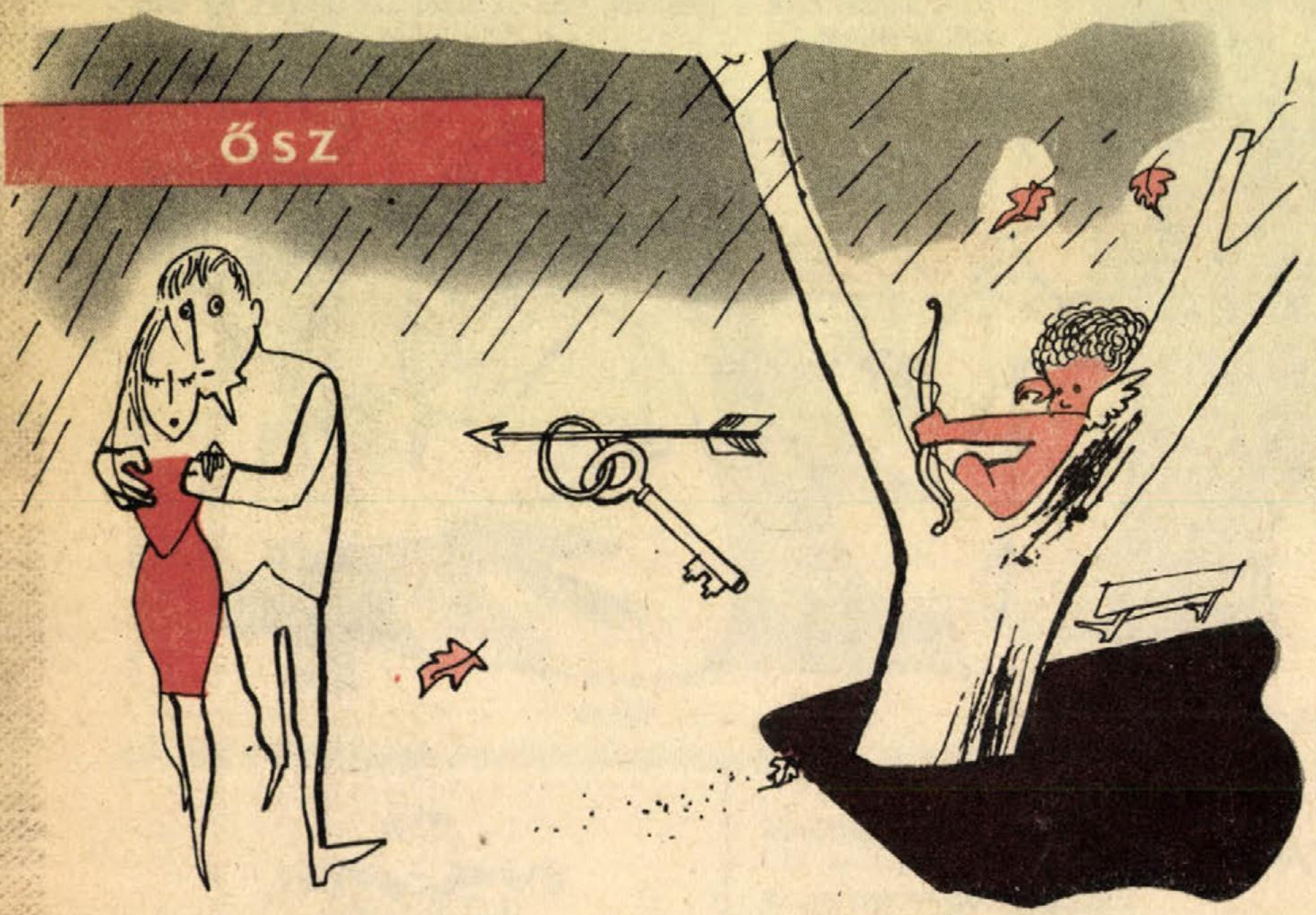
BÉKEHARCOS

HÁZASSÁG

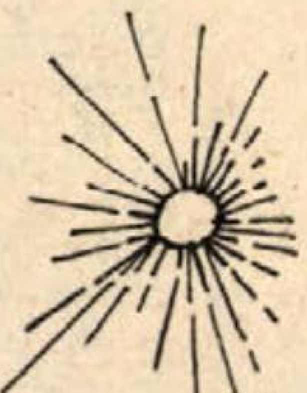
ŐSZ

A KARIKATURISTA

JOBBOLDALI TÚLZÁS

BALOLDALI TÚLZÁS

Zűr

címmel jelent meg a napokban Szűr Szabó József karikatúrakötete, melyben lapunk Munkácsy-díjas népszerű munkatársa munkásságának legjobb és legújabb alkotásait gyűjtötte egybe. Ebből a kötetből adunk néhány rajzot a fenti összeállításban.